

εκλογες ή εργατικοί αγώνες;

...και

**ψηφο στον βασιλειου
χωρις ψευδαισθησεις**

φεβραρης 88

εργατικη δημοκρατια

Αυτο το κείμενο δεν απευθύνεται στους "ψηφοφόρους γενικά" αλλά μόνο σε αυτούς που είναι τοποθετημένοι πιο αριστερά από τα κομμάτια και τους υποψηφίους που παίρνουν μέρος σε αυτές τις εκλογές. Σε αυτούς δηλαδή που διαφωνούν γενικά με την πολιτική όλων αυτών των κομμάτων και είναι έξω από αυτά, όπως και σε αυτούς που ενώ είναι μέσα στο ΑΚΕΛ αντιδρούν (και καλά κάνουν) στην επιλογή και υποστήριξη του Βασιλείου σε αυτές τις εκλογές. Για αυτό δεν θα επιμεινουμε στην αποδείξη της αντιδραστικότητας των υποψηφίων σε αυτές τις εκλογές.

Για αυτούς τους αριστερούς φαίνεται να υπάρχουν τρεις επιλογές σε αυτές τις εκλογές. Η αποχή και το ακυρό, είτε σαν πολιτική διαμαρτυρία που έχει ένα πολιτικό στοχο είτε σαν προσωπική αρνήση να πάει εναντίον στις αρχές τους και "να δώσουν την ψήφο τους" στον ένα ή τον άλλο εκμεταλλευτή. Η ψηφος στον Λυσσαριδη επειδή παρουσιάζεται σαν "ο υποψήφιος των εργαζομένων". Και η ψηφος στον Βασιλείου επειδή τον υποστηρίζει το κομμα στο οποίο προσβλέπει η μαζα των οργανωμένων αριστερών εργατών.

Η δικιά μας εκλογή είναι, από την στιγμή που οι υποψηφιότητες αυτές είναι πια δεδομένες, η ψήφος στον Βασιλείου, (ναι, στον αστο και εκμεταλλευτή). Το πιο σημαντικό όμως για μας δεν είναι το ποιος θα βγει πρόεδρος ή ποιον θα ψηφίσουν οι αριστεροί σε αυτές τις εκλογές, αλλά η πολιτική που θα καθορίσει την επιλογή τους. Και είναι με αυτό που ασχολουμαστε σε αυτό το μικρό κείμενο.

Οι αναφορές μας στους κλασικούς του επαναστατικού εργατικού κινήματος είναι πολύ συχνές, όχι όμως από θρησκευτική ευλαβεία για αυτούς. Σίγουρα πιστευουμε στην αξία αυτής της παραδοσης και θελουμε να ξαναπροβαλλουμε μια αγνώστη και ξεχασμένη σήμερα πλευρά της, αλλά ο κυριότερος λόγος είναι ότι θελουμε να δείξουμε σε αυτούς που πραγματικά την αντιμετωπίζουν με "θρησκευτική ευλαβεία", σαν αυτή που οι χριστιανοί δείχνουν στα "αγία λείψανα", ποια είναι πραγματικά αυτή η παραδοση, με την ελπίδα να πείσουμε λίγους από αυτούς ότι παραμένει ακόμη πολύ ζωντανή και επικαιρή.

Στις αναφορές που υπάρχουν στο κείμενο οι υπογραμμισεις και οι (παρενθεσεις) είναι του πρωτοτύπου, ενώ τα τονισμενα και οι [αγκυλες] είναι δικα μας.

Εκδοση Εργατική Δημοκρατία

T.K. 7280

Λευκωσία Φεβραρης 88

οι εκλογες και η επαναστατική παραδοση

η αστική δημοκρατία και ο "κυριαρχός λαός"

Η αντίληψη που κυριαρχεί στην τεραστία πλειοψηφία του κόσμου είναι ότι ζούμε σε μια δημοκρατία, και μέσα από τις εκλογές "ο λαός" καθορίζει λίγο-πολύ την μοίρα του. Στην πραγματικότητα όμως ζούμε σε μια κοινωνία χωρισμένη σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους. Και...

"... σε καμία πολιτισμένη καπιταλιστική χώρα δεν υπάρχει η 'δημοκρατία γενικά', αυτό που υπάρχει είναι η αστική δημοκρατία..." *

Αυτή η αντίληψη ότι έχουμε δημοκρατία, υπάρχει ελευθερία, και ο καθένας έχει ίσα δικαιώματα και ευθύνες με τους υπολοίπους, είναι πολύ χρήσιμη για τους αστούς, γιατί η καταπίεση, η εκμετάλλευση και οι ευθύνες τους για τα κακά αυτής της κοινωνίας κρυβόταν πίσω από την τυπική αυτή ελευθερία και δημοκρατία:

"Σε ένα δημοκρατικό κράτος, συνεχίζει ο Εγκελς, 'ο πλούτος εξασκεί την εξουσία του έμεσά μα και πιο σιγουρά'" **

Οι "ελευθères" εκλογές, στις οποίες όλοι, πλούσιοι και φτωχοί, έχουν την "ίδια δύναμη, μια μόνο ψήφο", θεωρούνται σαν η σπουδαιότερη αποδείξη της "λαϊκής κυριαρχίας", της υπάρξεως και της αξίας αυτής της δημοκρατίας, είτε γίνονται για να ψηφιστεί ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας είτε για να εκλεγεί η Βουλή.

Όσο όμως και αν διαφημίζεται το δημοκρατικό πολιτεύμα σαν μια κοινωνία "ισών ευκαιριών", όπου το υπερτατό αγαθό είναι η ισότητα και η ελευθερία του ατόμου...

"Οι καπιταλιστές πάντα χρησιμοποιούσαν τον όρο 'ελευθερία' για να εννοούν την ελευθερία των πλουσιών να γίνονται πλουσιότεροι και για τους εργάτες να λαιμοκτονούν. Οι καπιταλιστές χρησιμοποιούν τον όρο ελευθερία του τύπου εννοώντας την ελευθερία των πλουσιών να δωροδοκούν τον τύπο, την ελευθερία να χρησιμοποιούν τον πλούτο τους για να διαμορφώνουν και να πλαστογραφούν την λεγόμενη κοινή γνώμη." ***

"το πιο δημοκρατικό αστικό κράτος δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα μηχανισμό για την καταπίεση της εργατικής

* Λένιν Αγγλικά Απαντα τομ. 28 σελ. 457-459

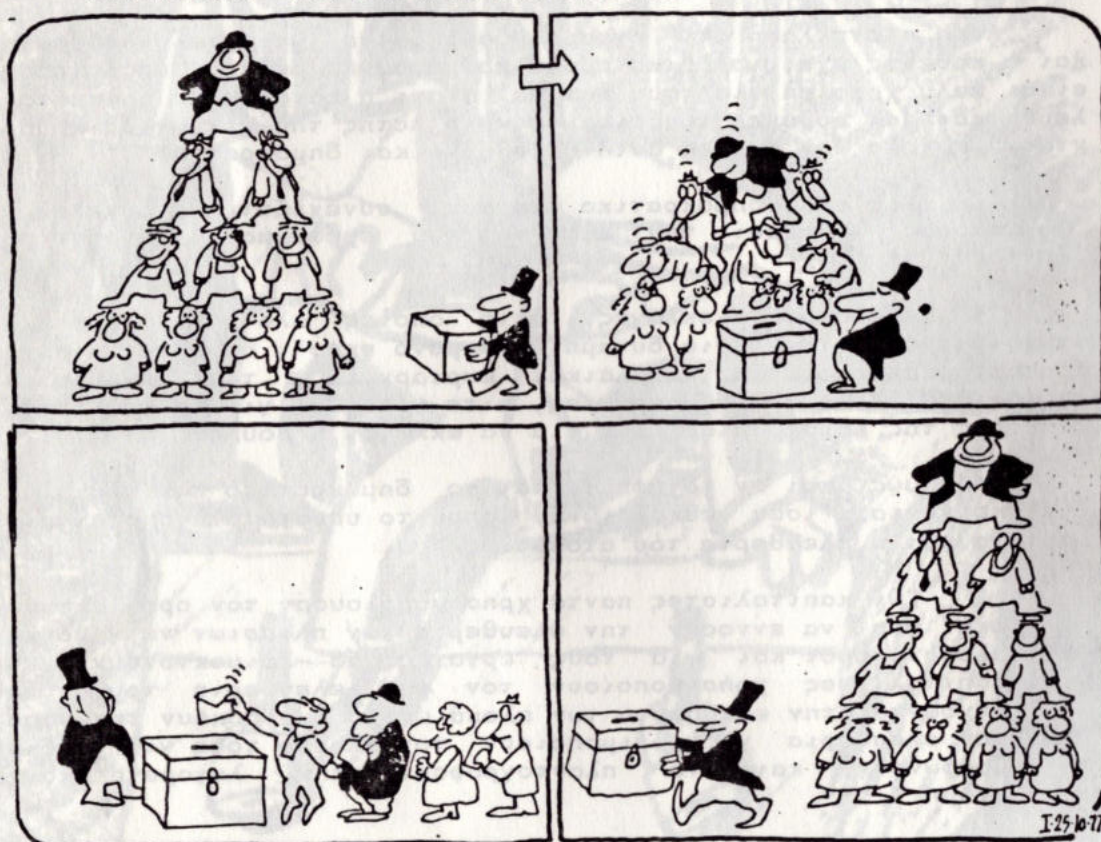
** Λένιν "Κράτος και Επανάσταση", Αγγλικά Απαντα τομ. 25 σ.

*** Λένιν Αγγλικά Απαντα τομ. 28 σελ. 461

ταξης απο την αστική ταξη, για την καταπίεση των εργαζομένων απο μια χούφτα καπιταλιστών..." *

Η "λαϊκή κυριαρχία" για τους εργαζομένους εξαντλείται στα δεκα λεπτά που χρειάζονται για να ψηφίσουν κάθε λίγα χρόνια. Όλον τον υπολοιπο χρόνο πρέπει κάθε μερα να αφνουν και την ελευθερία και τα ισα δικαιώματα και την δημοκρατία εξω απο την εισοδο του εργοστασιου, του γραφειου, της οικοδομης. Εκει μεσα, οπου περνουν το μεγαλύτερο μερος της ζωης τους, κυριαρχει η ελευθερία και τα δικαιώματα του εργοδοτη να τους απολυει οποτε θελει, να τους δινει χαμηλους μισθους, να τους εξευτελιζει και να επιβαλλει την "πειθαρχία" του. Ο Μαρξ:

"... αποκαλυψε την εκμεταλλευτική φύση της αστικής δημοκρατίας και του αστικού κοινοβουλευτικού συστηματος στο οποιο οι καταπιεσμενες ταξεις απολαμβάνουν το δικαίωμα να αποφασισουν μια φορά κάθε αρκετα χρόνια για το ποιος εκπροσωπος των ταξεων που έχουν περιουσία θα 'εκπροσωπει και θα καταπιεζει' τον λαο στο κοινοβουλίο" **

Αυτή είναι η πραγματική ουσία των "ελευθέρων εκλογών", της "ίερης ψήφου", που την απολαμβάνουν "όλοι":

"... ο Εγκελς είναι απολυτα κατηγορηματικός οταν

* Λένιν Αγγλικά Απαντα том. 28 σελ. 457-459

** Λένιν Αγγλικά Απαντα том. 28 σελ. 457-459

ονομαζει το καθολικό εκλογικό δικαίωμα οργάνο κυριαρχίας της αστικής ταξης. Το καθολικό εκλογικό δικαίωμα, λείπει, παίρνοντας προφανώς υποψη την μακροχρονη πείρα της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας, είναι

'δείκτης της ωριμότητας της εργατικής ταξης. Δεν μπορεί ούτε θα μπορέσει ποτε να είναι οτιδήποτε περισσότερο στο σημερινό κρατος'

Οι μικροαστοί δημοκράτες... περιμένουν αυτό ακριβώς το 'περισσότερο' απο το καθολικό εκλογικό δικαίωμα. Συμμερίζονται οι ίδιοι και εμπνέουν και στον λαο την απατηλή ιδέα ότι το καθολικό εκλογικό δικαίωμα 'στο σημερινό κρατος' είναι πραγματικά ικανό να εκφράσει την θέληση της πλειοψηφίας των εργαζομένων και να εξασφαλίσει την πραγματοποίηση της" *

Αυτά δεν σημαίνουν ότι δεν υπάρχει διαφορά, και μαλιστα σημαντική, ανάμεσα στην αστική δημοκρατία και στα δικτατορικά καθεστώτα. Όχι όμως επειδή στις δικτατορίες οι εργάτες χάνουν το "ίερο" δικαίωμα να αποφασίζουν για το "ποιος θα τους εκπροσωπει και θα τους καταπιεζει" στο κοινοβουλίο, αλλά επειδή χάνονται και οι εστω και περιορισμένες αλλά πολύτιμες δημοκρατικές ελευθερίες, όπως οι συνδικαλιστικές, το δικαίωμα οργάνωσης σε κομμάτια, η ελευθερία του εργατικού τυπου.

Αλλά υπάρχει και ένας ακόμα σημαντικός λόγος για τον οποίο προτιμούμε την αστική δημοκρατία απο τις δικτατορίες. Μεσα σε ένα αστικό δημοκρατικό πολιτευμα η εργατική ταξη έχει πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες να συνειδητοποιήσει ότι οι πραγματικοί καταπιεστές της είναι η αστική ταξη στο σύνολο της, και όχι κάποιοι δικτατορες, και να παλέψει εναντίον της:

"Οι Μαρξιστές παντα υποστηρίζαν ότι όσο πιο αναπτυγμένη, όσο πιο 'καθαρή' είναι η δημοκρατία, τόσο πιο γυμνή, οξεία και ανελέητη γίνεται η ταξική πάλη, και τόσο πιο 'καθαρή' γίνεται η καπιταλιστική καταπίεση και η αστική δικτατορία... στην πραγματικότητα η τρομοκρατία και η αστική δικτατορία επικρατούν στα πιο δημοκρατικά κρατη και αυτά επιδεικνύονται ανοιχτά κάθε φορά που οι εκμεταλλευτές νομίζουν ότι ταρακουνιεται η εξουσία του κεφαλαίου." **

Αν η καπιταλιστική τρομοκρατία και καταπίεση δεν "επιδεικνύονται ανοιχτά" σήμερα στην ν. Κύπρο, είναι επειδή ακριβώς δεν "ταρακουνιεται η εξουσία του κεφαλαίου". Υπάρχουν όμως τα σημάδια της κρατικής τρομοκρατίας ακόμα και σε αυτούς τους "ηρεμους" καιρους. Είναι οι επιστρατεύσεις των απεργών των τραπεζών, το ξυλοφορτωμα των απελευθερωτών το περασμένο καλοκαίρι, και, γιατί όχι, ακόμα και γεγονότα όπως του Ολυμπιακού, όπου σκοτώθηκε εν ψυχρώ το εργάτοπαιδο που πήγε να πάρει πίσω λίγα απο εκείνα που του στέρησαν απο αυτούς που ταχάν τόσο πολλά και τα ξοδεύαν έτσι προκλητικά.

* Λένιν "Κρατος και Επανάσταση", Αγγλικά Απαντα том. 25 σ. 398

** Λένιν Αγγλικά Απαντα том. 28 σελ. 461-462

εργατική δημοκρατία, όχι αστική δημοκρατία

Αυτά όμως που δεν μπορεί να προσφέρει στην εργατική τάξη η αστική δημοκρατία, μπορεί να τα δώσει μια άλλη μορφή δημοκρατίας, η εργατική δημοκρατία, η δημοκρατική αυτοοργάνωση και εξουσία της εργατικής τάξης. Για να γίνει όμως αυτό είναι απαραίτητη η διάλυση του σημερινού αστικού κράτους, όχι μόνο των καταπιεστικών μηχανισμών του όπως η αστυνομία, τα δικαστήρια και ο στρατός αλλά και των "δημοκρατικών" του μηχανισμών - του κοινοβουλίου.

Εκείνο που παίζει τον καθοριστικό ρόλο για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης δεν είναι αν αυτοί που κυβερνούν λέγονται αριστεροί ή δεξιοί αλλά αυτή η διάλυση του αστικού κράτους (είτε αυτό είναι "δημοκρατικό" είτε όχι) και η αντικατάστασή του από την προλεταριακή δημοκρατία. Για παράδειγμα όταν στην Γερμανία του 1919 μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο κάτω από την αγανάκτηση και την κινητοποίηση της εργατικής τάξης είχαν πάρει την εξουσία η δεξιά και η κεντρώα πτέρυγα του μαρξιστικού τότε Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (οι οποίοι ήταν μάλιστα αρκετά πιο αριστεροί από τους διάφορους σημερινούς "σοσιαλιστές") ο Λένιν χρησιμοποίησε αυτό το κριτήριο, την διάλυση δηλαδή του αστικού κράτους, για να αντιμετωπίσει την δήλωση τους ότι στην Γερμανία υπήρχε προλεταριακό κράτος:

"Η σημασία της Κομμουνας ακόμα βρίσκεται στο γεγονός ότι προσπάθησε να τσακίσει, να διαλύσει από τα ίδια του τα θεμέλια, τον αστικό κρατικό μηχανισμό, τον γραφειοκρατικό, δικαστικό, στρατιωτικό και αστυνομικό μηχανισμό, και να τον αντικαταστήσει από μια αυτοκυβερνούμενη μαζική εργατική οργάνωση στην οποία δεν υπήρχε η διαίρεση ανάμεσα στην νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία. Όλα τα σύγχρονα αστικά-δημοκρατικά κράτη, μαζί και το Γερμανικό κράτος, που οι προδοτές του σοσιαλισμού, κοροϊδεύοντας την αλήθεια, περιγράφουν σαν προλεταριακό κράτος, διατηρούν αυτόν τον κρατικό μηχανισμό." *

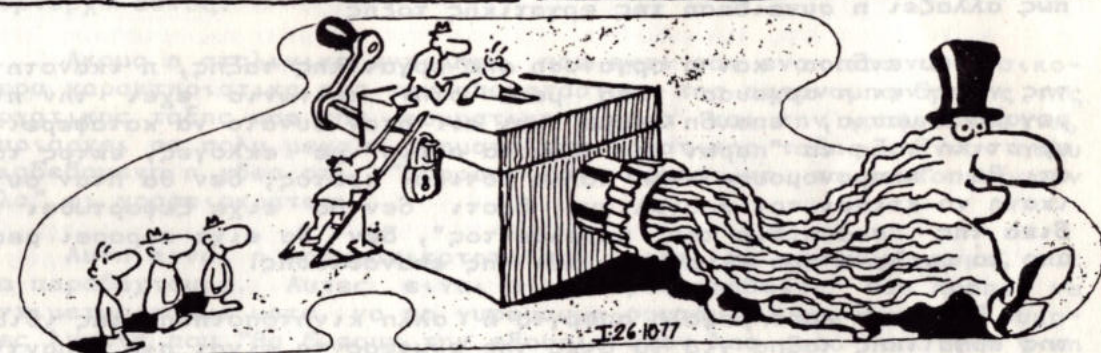
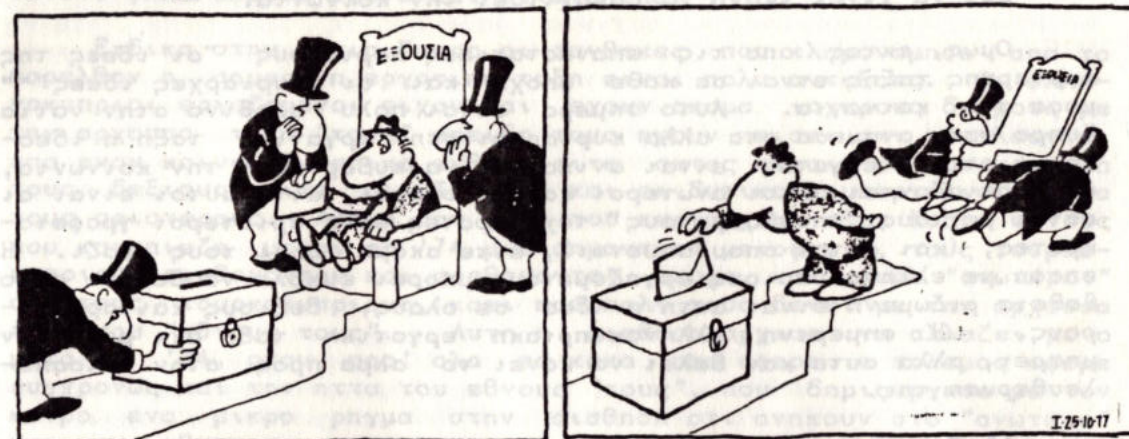
Η αλλαγή από την αστική στην εργατική δημοκρατία μπορεί να γίνει μόνο με μια βίαιη και μαζική εργατική επανάσταση. "Η απελευθέρωση της εργατικής τάξης πρέπει να κατακτηθεί από την ίδια την εργατική τάξη" ** δεν μπορεί να της την χαρίσει κανένας, ούτε βεβαίως η αστική τάξη, αλλά ούτε και κανένας άλλος "σωτήρας" της. Και αυτό επειδή μια αλλαγμένη κοινωνία μπορεί να χτιστεί μόνο από αλλαγμένους ανθρώπους, με αλλαγμένη συνείδηση. Και...

"Για την δημιουργία σε μαζική κλίμακα αυτής της κομμουνιστικής συνείδησης, όπως και για την επιτυχία του ίδιου του στόχου [της επανάστασης], πρέπει να αλλάξουν οι ίδιοι οι άνθρωποι σε μαζική κλίμακα, και αυτό μπορεί να συμβεί μόνο σε ένα πρακτικό κίνημα, σε μια επανάσταση. Η επανάσταση είναι αναγκαία όχι μόνο επειδή δεν μπορεί να ανατραπεί με κανένα άλλο τρόπο η αρχούσα τάξη, αλλά επίσης και επειδή μόνο μέσα σε μια επανάσταση μπορεί η τάξη που θα την ανατρέ-

* Λένιν Αγγλικά Απαντα τομ. 28 σ. 459

** Μαρξ, έτσι αρχίζουν τα "προσωρινά άρθρα" της 1ης Διεθνούς, το 1866

η "δημοκρατία" τους ...

... και η δική μας

πεί να ξεφορτωθεί τα συσσωρευμένα σκουπίδια του παρελθόντος και να γίνει ικανή να ξαναχτίσει την κοινωνία." *

Όμως, εκτός από τις επαναστατικές περιόδους "οι ιδέες της κυριαρχίας ταξής είναι σε κάθε εποχή και οι κυριαρχές ιδέες"*** μέσα στη κοινωνία. Αυτό σήμερα είναι πολύ αληθινό στην νοτιο Κύπρο όπου αναμεσα στα άλλα κυριαρχεί στην εργατική τάξη η ιδεολογία ότι ο εργάτης είναι ανίκανος να κυβερνήσει την κοινωνία, ότι χρειάζονται άλλοι ανώτεροι και καλύτεροι, είτε αυτοί είναι οι αστοί με τους "σπουδασμένους" τεχνοκράτες είτε αριστεροί γραφειοκράτες, (και αυτοί σπουδασμένοι), είτε ακόμα όλοι τους μαζί. Η επαφή με ελληνοκυπρίους εργαζομένους μπορεί ευκολά να δείξει ποσο βαθεία ριζωμένη είναι αυτή η ιδέα σε όλους, δεξιούς και αριστερούς. Η σημερινή ελληνοκυπριακή εργατική τάξη όχι μόνο δεν μπορεί, αλλά ούτε καν θέλει να κάνει το άλμα προς στην αυτοαπελευθέρωση της.

πως αλλάζει η συνείδηση της εργατικής τάξης

Η συνείδηση και η οργάνωση της εργατικής τάξης, η ικανότητα της να γίνει η αρχούσα τάξη μέσα στην κοινωνία έχει την πιο μεγάλη σημασία, επειδή ακόμα και αν ήταν δυνατό να καταφέρει η εργατική τάξη να "πάρει την εξουσία αύριο" με εκλογές, εκτός του ότι θα "κληρονομούσε" το παλιό αστικό κράτος, δεν θα ήταν ούτε ικανή να κτίσει τον σοσιαλισμό, διότι δεν θα είχε ξεφορτωθεί τα δικά της "σκουπίδια του παρελθόντος", δεν θα είχε περάσει μέσα από το σχολείο του κινήματος και της επανάστασης.

Για αυτό κάθε μεγάλη απεργία ή άλλη κινητοποίηση της ίδιας της εργατικής τάξης για τα δικά της συμφέροντα είναι πιο σημαντική από τις οποιοσδήποτε εκλογές, αποτελεί ένα πραγματικό βήμα προς αυτή την αλλαγή της εργατικής τάξης μέσα από την δράση της:

"... η δράση των μαζών - λογουχαρή μια μεγάλη απεργία - είναι παντοτε, σπουδαιότερη από την κοινοβουλευτική δράση κι όχι μόνο τον καιρό της επανάστασης ή σε περίοδο επαναστατικής κατάστασης" ***

Η μαζα της εργατικής τάξης θα πιστέψει ότι οι εργάτες μπορούν να αλλάξουν την κοινωνία και να την διευθύνουν οι ίδιοι όταν αρχίσει η ίδια στην πράξη να αλλάζει την κοινωνία μέσα από τον αγώνα της. Όταν δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων καταλαμβάνουν τα εργοστάσια τους ή παίρνουν μέρος σε μια γενική απεργία, τότε είναι που οι ιδέες του επαναστατικού σοσιαλισμού παύουν ξαφνικά να μοιάζουν με ουτοπία και φαίνονται πραγματοποιήσιμες.

Όσο οι εργάτες περιμένουν την λύση τα ουσιαστικών προβλημάτων

* "Γερμανική Ιδεολογία", Αγγλικά απαντά Μαρξ και Εγκελς, τ. 5 σελ. 53

** Κ. Μαρξ "Γερμανική Ιδεολογία" Αγγλικά Απαντά Μαρξ-Εγκελς, τ. 5 σελ. 59

*** Λένιν "Αριστερισμός παιδική αρρώστια του κομμουνισμού" εκδ. Θεμέλιο σελ. 81

των τους από τις αστικές εκλογές, δεν θα φτάσουν ποτέ σε ένα τέτοιο ψηλό σημείο αγώνα και συνείδησης.

Ειδικά στην νοτιο Κύπρο οι συνθήκες που κληρονομήσε από το παρελθόν η σημερινή εργατική τάξη είναι πολύ αντίξοες. Οι ελληνοκυπριοί εργαζόμενοι είχαν και έχουν ακόμα ισχυρούς δεσμούς με την αρχούσα τάξη "τους" επειδή τους έχουν πείσει ότι απειλούνται από έναν κοινό εξωτερικό εχθρό, είτε αυτός είναι οι Τούρκοι για τους δεξιούς είτε οι Τούρκοι και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές για τους αριστερούς. Ακόμη σαν μέλη του κυρίαρχου στην Κύπρο έθνους που καταπιέζε μέχρι το '74 μια σημαντική μειοψηφία, τους τουρκοκυπρίους αισθανόνταν και αισθάνονται ακόμα και τώρα "ανώτεροι" από τους τουρκοκυπρίους, κάτι που πάλι τους δίνει με την αρχούσα τάξη του "έθνους τους". Αυτή η αίσθηση άρχισε να αλλάζει μόνο μετά το '74, όταν παρ' όλα τα κακά που έφερε ο πόλεμος έφερε συγχρονως και την πτώση του έθνους "τους", που δημιούργησε με τον καιρό ένα μικρό ρήγμα στην αίσθηση ότι ανήκουν στο "ανώτερο" κυρίαρχο έθνος.

Ακόμα η σταλινική αντιληψη, που έχει σαν ένα από τα βασικότερα χαρακτηριστικά της την υποκατάσταση της αυτονομής δράσης της εργατικής τάξης από την κομματική ηγεσία και την γραφειοκρατία, κυριαρχεί σε πολύ μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης. Είναι πολύ διαδεδομένη η ιδέα ότι "μπορούν και πρέπει να τα τακτοποιήσουν όλα" οι γραφειοκράτες.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που πρέπει να αναγνωρίσουμε, και να παραδεχτούμε. Αυτές είναι οι πικρές αλήθειες που πρέπει να αντιμετωπίσουμε ώστε να μη γυρεύουμε συντόμια, φαινομενικά ευκόλες λύσεις που "θα δώσουν την εξουσία στον λαό μέσα από την νίκη της αριστεράς στις εκλογές".

η στάση των επαναστατών στις εκλογές

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες ποια πρέπει να είναι η στάση των επαναστατών απέναντι στις εκλογές και την αστική δημοκρατία; Να καταγγέλλουν την αστική δημοκρατία και να περιμένουν με σταυρωμένα χέρια μέχρι να κινηθεί η ίδια η εργατική τάξη; Όχι...

"Ακόμα και αν... μια σχετικά μεγάλη μειοψηφία των βιομηχανικών εργατών ακολουθούν τους Καθολικούς ιερείς... σημαίνει χωρίς αμφιβολία ότι ο κοινοβουλευτισμός στην Γερμανία δεν είναι ακόμα πολιτικά ξεπερασμένος, ότι η συμμετοχή στις κοινοβουλευτικές εκλογές και η παλη στην κοινοβουλευτική πλατφόρμα είναι υποχρεωτική για το κομμα του επαναστατικού προλεταριάτου ακριβώς με τον σκοπό να εκπαιδεύσουμε τα καθυστερημένα στρώματα της δικιάς του τάξης... Όσο είσαι ανίκανος να διαλύσεις το αστικό κοινοβούλιο και κάθε άλλο τυπο αντιδραστικού θεσμού, πρέπει να δουλεύεις μέσα τους ακριβώς επειδή εκεί θα βρεις ακόμα εργάτες που αποβλακώνονται από τους ιερείς..." *

Βεβαία αυτή την στιγμή δεν υπάρχει ένα επαναστατικό κομμα στην νοτιο Κύπρο για να πάρει μέρος στις εκλογές με το δικό του

* Λένιν, "Αριστερισμός, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού" από την αγγλική έκδοση, σελ. 52

υποψηφιο. Αλλα ακομα και σε αυτη την περιπτωση οι επαναστατες πρεπει να χρησιμοποιησουν την ψηφο και να αντιμετωπισουν τις εκλογικες διαδικασίες της αστικής δημοκρατίας με τροπο που να οφελει το κινημα. Πρεπει να τις χρησιμοποιησουν χωρις κανενα ενδοιασμο και με τον ιδιο κυνικο υπολογισμο με τον οποιο χρησιμοποιουν οι αστοι την δημοκρατια τους, αλλα χωρις να υποκρινονται οπως οι αστοι. Το πρωτο που εχουν υποχρεωση να κανουν ειναι να μη λενε ψεμματα στην εργατικη ταξη, ουτε να καλλιεργουν τις ψευδαισθησεις της, ακομα και στο πολυ μικρο εκεινο κομματι της στο οποιο μπορει να φτασει η φωνη τους.

"Εχετε υποχρεωση να μη κατεβαινεται στο επιπεδο των μαζων, στο επιπεδο των καθυστερημενων στρωματων της ταξης. Αυτο ειναι αναμφισβητητο. Εχετε υποχρεωση να τους λετε την πικρη αληθεια. Εχετε την υποχρεωση τις αστικοδημοκρατικες και τις κοινοβουλευτικες τους προληψεις να τις λετε προληψεις. Ταυτοχρονα ομως εχετε και την υποχρεωση να παρακολουθετε νηφαλια και να εκτιμαται αντικειμενικα την πραγματικη κατασταση της συνειδητοτητας και της ωριμοτητας ισα-ισα ολης της ταξης (και οχι μονο της κομμουνιστικης της πρωτοποριας) ολων των εργαζομενων μαζων (οχι μονο των πρωτοπορων στοιχειων τους) *

Πρεπει να χρησιμοποιουν τις εκλογες για να ακουστει η προπαγανδα τους πιο πλατια. Γι' αυτο βασικα παιρνουν μερος σε αυτες. Αλλα και επειδη σε καποιο βαθμο ειναι σημαντικο και το αποτελεσμα τους, οχι ιδιαιτερα το ποιος η ποιοι θα εκλεγουν αλλα κυρια η επιδραση που αυτο (τα ποσοστα, η αλλαγη της δυναμης των διαφορων κομματων) θα εχει στην συνειδηση την αυτοπεποιθηση και την οργανωση της εργατικης ταξης.

* Λενιν, "Αριστερισμος, παιδικη αρρωστια του κομμουνισμου" εκδοσεις θεμελιο 1964, σελ. 78

οι εκλογες του 88

"οι πιο σημαντικες εκλογες";

Ολοι οι υποψηφιοι και τα κομματα που τους υποστηριζουν ισχυριζονται, και σε ενα βαθμο πειθουν και την μεγαλη πλειοψηφια του κοσμου, οτι οχι μονο οι εκλογες και το αποτελεσμα τους εχουν τεραστια σημασια αλλα οτι αυτες ειναι οι πιο σημαντικες και καθοριστικες εκλογες για το "μελλον της Κυπρου", επειδη η περιοδος που περναμε ειναι "η πιο κρισιμη" στην ιστορια της Κυπρου.

NEA 17/1/88

"Η επιλογη μας σε αυτες τις εκλογες θα ειναι η πιο καθοριστικη επιλογη για το μελλον της πατριδας μας και καθενος απο μας. Και ταυτοχρονα ειναι καθοριστικη για την κριση που θα εκφρασει για μας σαν συνολο και σαν ατομα η ιστορια"

Χαραυγη 24/1/88

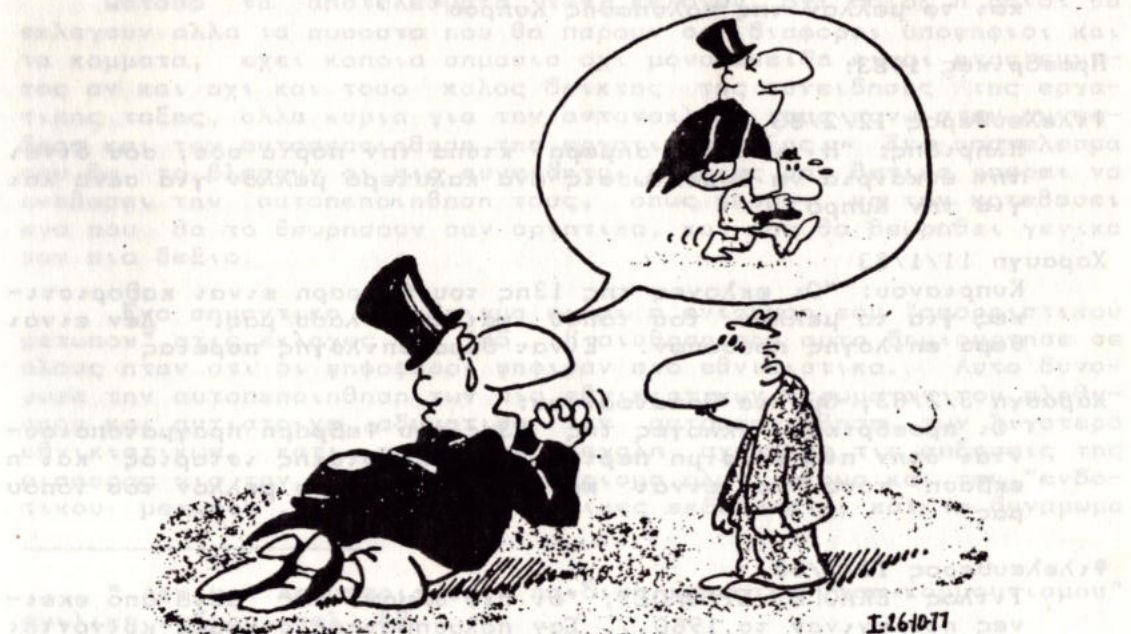
"Οι προσεχεις προεδρικες εκλογες ειναι αναμφιβολα οι πιο σημαντικες στην ιστορια της Κυπριακης Δημοκρατίας, γιατι απο αυτες θα εξαρτηθει το μελλον του τοπου μας"

Προγραμματικες θεσεις του Γλαυκου Κληριδη:

"Υπαρχουν στιγμες στην ιστορια ενος λαου που το πεπρωμενο του εξαρταται απο τις αποφασεις που ο ιδιος παιρνει.

Και αν ο λαος αυτος σε μια τετοια συγκεκριμενη ιστορικη στιγμη αποφασισει σωστα, το μελλον του εξασφαλιζεται. Αν αποφασισει λανθασμενα ερχεται το τελος.

Μια τετοια στιγμη πλησιαζει αδυσωπητα τον Κυπριακο ελληνισμο. Στις εκλογες του Φεβρουαριου 1988 οι Ελληνες της Κυπρου θα καθορισουν οι ιδιοι με την ψηφο τους την τελικη τους μοιρα."

I 161071

Η καλύτερη αποδειξη για το ποσο γελοιοι είναι αυτοι οι ισχυρισμοι, είναι το γεγονός ότι επαναλαμβάνονται ακριβώς οι ίδιοι σε όλες τις εκλογες που έγιναν από το '74 και μετά. Πάντα ο "λαός" έχει να διαλέξει ανάμεσα στην "σωτηρία και την καταστροφή" του, και κάθε φορά οι εκλογες εμφανίζονται σαν το πιο σημαντικό γεγονός της πρόσφατης ιστορίας.

Βουλευτικές 1976:

Χαραυγή 31/8/76

"Οι εκλογές της 5ης του Σεπτεμβρίου αποτελούν ορόσημο σε αυτόν τον μεγάλο αγώνα μας"

Φιλελευθερος 2/9/76

Κυπριανού "Οι εκλογές της 5ης Σεπτεμβρίου έχουν ιστορική σημασία".

Φιλελευθερος 5/9/76

"Τίμριε Ψηφοφορε,
Σήμερα, τώρα αυτή την στιγμή ήρθε η ώρα σου. Είναι από τις πιο ιερές και ιστορικές..."

Βουλευτικές 1981:

Φιλελευθερος 24/5/81

Λυσσαρίδης: "Αυτή την στιγμή βαδίζεις προς την καλή. Η ψήφος σου θα έχει αποφασιστική σημασία για την επιλογή πορείας για το έθnikό μας θέμα... αυτή είναι η πιο σημαντική ώρα στην ιστορία της Κύπρου"

Χαραυγή 23/5/81

Παπαιωάννου "Η ώρα της κρίσεως πλησιάζει. Τα κομμάτια μίλησαν. Την προσεχή κυριακή θα μιλήσετε εσείς ο κυρίαρχος λαός και η ετυμηγορία σας θα κρίνει σε μεγάλο βαθμό την ζωή και το μέλλον της πολυπαθούς Κύπρου"

Προεδρικές 1983:

Φιλελευθερος 12/2/83

Κληρίδης: "Η ιστορία σήμερα κτυπά την πόρτα σου, σου δίνει την ευκαιρία να θεμελιώσεις ένα καλύτερο μέλλον για σένα και για την Κύπρο"

Χαραυγή 11/1/83

Κυπριανού: "Οι εκλογές της 13ης του Φεβρουαρίου είναι καθοριστικές για το μέλλον του τόπου και του λαού μας. Δεν είναι θέμα επιλογής προσώπων. Είναι θέμα επιλογής πορείας"

Χαραυγή 3/2/83, Ομιλία Παπαιωάννου:

"Οι προεδρικές εκλογές της 13ης του Φεβρουαρίου πραγματοποιούνται στην πιο κρίσιμη περίοδο της κυπριακής ιστορίας και η εκβάση τους θα είναι καθοριστική για το μέλλον του τόπου μας"

Φιλελευθερος 12/2/83

Τίτλος "ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑΘΜΟΣ", "οι πιο σημαντικές μετά από εκείνες που έγιναν το 1960... Σαν πολυσημαντικός σταθμός κρίνονται

οι σημερινές εκλογές για την Προεδρία της Δημοκρατίας"

Βουλευτικές 1985:

Προεκλογικό φυλλάδιο της ΕΔΕΚ στο εξώφυλλο:

"ΜΙΑ ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ"

Προεκλογικό φυλλάδιο ΑΚΕΛ:

"Η μάχη των Βουλευτικών Εκλογών είναι αποφασιστική. Από τα αποτελέσματα αυτής της μάχης θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό η πορεία του αγώνα που διεξαγούμε σαν λαός..."

η πραγματική σημασία του αποτελέσματος

Πέρασαν όμως 12 χρόνια από τις εκλογές του '76, και ούτε "σωθήκαμε" ούτε "καταστραφηκαμε". Η επανάληψη κάθε φορά της "τρομερής" σπουδαιότητας του αποτελέσματος "αυτών" των εκλογών σε βαθμό που να γίνεται γελοία δείχνει στην πραγματικότητα με ποση ανηση υποκρίνονται και προσπαθούν όλοι τους να κοροϊδεύουν τον "λαό" για τον οποίο ξεσχιζονται σε προεκλογικές περιόδους.

Στις περισσότερες περιπτώσεις για την εργατική τάξη το ίδιο το αποτέλεσμα των εκλογών (ποιος θα πάρει την εξουσία και τις έδρες στην βουλή) έχει πολύ μικρότερη σημασία από όσο παρουσιάζεται, απλά εκλεγεται, όπως έγραφε και ο Μαρξ, ο εκπρόσωπος της αρχουσας τάξης που θα τους "αντιπροσωπεύσει για να τους καταπιεί". Ο Λένιν γραφοντας για την ανάγκη μιας εκλογικής συμμαχίας των επαναστατών με τους δεξιούς σοσιαλιστές, έγραφε:

"... ο αριθμός των κοινοβουλευτικών εδρών δεν έχει καμία σημασία για μας, δεν παλεύουμε για έδρες, θα υποχωρήσουμε σε αυτό το σημείο (ενώ αντιθέτως... οι Φιλελευθεροί που μπήκαν στο Ανεξάρτητο Εργατικό κόμμα έχουν ιδιαίτερη αγωνία να παρουν έδρες)" *

Ωστόσο τα αποτελέσματα των εκλογών, όχι ποιος ή ποιοι θα εκλεγουν αλλά τα ποσοστά που θα παρουν οι διάφοροι υποψήφιοι και τα κομμάτια, έχει κάποια σημασία όχι μόνο επειδή είναι ένας έμμεσος αν και όχι και τόσο καλός δείκτης της συνειδησης της εργατικής τάξης, αλλά κυρία για την αντανάκλαση τους πάνω στην συνειδηση και την αυτοπεποίθηση της εργατικής τάξης. Ένα αποτέλεσμα που θα το βλέπουν οι πιο συνειδητοί εργάτες σαν θετικό μπορεί να ανεβάσει την αυτοπεποίθησή τους, όπως μπορεί να την κατεβάσει ένα που θα το θεωρήσουν σαν αρνητικό, και που θα θεωρηθεί γενικά σαν πιο δεξιο.

Ένα σημαντικό παράδειγμα είναι η ενίσχυση του "απορριπτικού μετώπου" στις εκλογές του '85. Η αίσθηση που αυτό δημιούργησε σε όλους ήταν ότι οι ψηφοφόροι ψηφίσαν πιο εθνικιστικά. Αυτό δυνάμωσε την αυτοπεποίθησή των πιο εθνικιστικών στρωμάτων του πληθυσμού και αντιστοίχα αδυνάτισε την αυτοπεποίθησή των λιγότερο εθνικιστικών, κάτι που είχε μεγάλη σχέση με τις αυξήσεις της εισφοράς για την άμυνα, το ξαναγύρισμα όλων, ακόμα και του "ένδοτικού μετώπου", στις αντικατοχικές εκδηλώσεις, και το δυναμωμά

* Λένιν "Αριστερισμός, παιδική αρρωστία του κομμουνισμού" αγγλική έκδοση, σελ. 88.

του εθνικισμού γενικά και μέσα στην εργατική τάξη.

Αυτή η επιδραση του αποτελεσματος των εκλογών είναι συνήθως και η σπουδαιότερη, διότι κατά τα άλλα η διαφορά της πολιτικής των διαφόρων υποψηφίων και κομμάτων παίζει πολύ μικρότερο ρόλο από ότι παρουσιάζεται στην συμπεριφορά εκείνων που θα κερδίσουν τις εκλογές και θα πάρουν την εξουσία.

Κάθε κυβέρνηση που εκλεγεται στην εξουσία στον καπιταλισμό είναι υποχρεωμένη να λύσει τα προβλήματα που δημιουργεί ο καπιταλισμός, θα πρέπει να ξεχάσει το προεκλογικό της πρόγραμμα και να κυβερνήσει. Όσο και αν υποσχόνταν φιλολαϊκή πολιτική, ακόμα και αν πίστευε η ηγεσία σε αυτά που έλεγε, η "πραγματικότητα" και όχι τόσο αυτά που πιστεύει ή διακηρύσσει θα καθορίζουν την στάση της, μέρα με την μέρα.

Δεν χρειάζεται να πάμε μακριά. Ο Παπανδρέου που εμοιαζε να είναι ο αντιπόδας του Καραμανλή όσον αφορούσε το ΝΑΤΟ, την ΕΟΚ και την οικονομική πολιτική, έκανε με την πολιτική του σε όλα αυτά το ΚΚΕ να προβάλει το σύνθημα "τι δεξιά πολιτική, τι δεξιά;". Και αυτό δεν ωφείλεται στην ιδιαίτερη υποκρισία που χαρακτηρίζει τον Παπανδρέου αλλά στην κατάσταση που είχε να αντιμετωπίσει, την οικονομική κρίση.

Αντιστοιχες καταστάσεις υποχρέωσαν τον Καραμανλή να καθιερώσει την δημοτική και να ξεκινήσει την διαδικασία αναθεώρησης του οικογενειακού δικαίου και αναγνώρισης του πολιτικού γάμου - που ήταν πάντα αιτήματα της αριστεράς! Αυτά δεν οφείλονταν στην πίεση του κινήματος αλλά στην ανάγκη του ελληνικού καπιταλισμού για εκσυγχρονισμό και για εναρμόνιση με την νομοθεσία της ΕΟΚ. Κάθε κυβέρνηση που προσπαθεί να

"διαχειριστεί" τον καπιταλισμό, που προσπαθεί δηλαδή να τον κάνει να δουλέψει πιο αποτελεσματικά, είναι λίγο-πολύ αναγκασμένη να κάνει τα ίδια πράγματα, παρά τις διαφορές που μοιάζει να έχει με τους αντιπάλους της.

Δεν εννοούμε ότι δεν παίζουν κανένα ρόλο οι διαφορές στην πολιτική των κομμάτων και οι διαφορές στις κοινωνικές συμμαχίες ανάμεσα σε διάφορα στρώματα του πληθυσμού που αυτά εκφράζουν. Αλλά, πρώτα, δεν είναι τόσο καθοριστικά, και δεύτερο δεν είναι απαραίτητο να έχουν άμεση σχέση με αυτό που επίσημα εκφράζεται σαν η ιδεολογία τους. Αναμφίβολα οι διαφορές το '85 ανάμεσα στο "απορριπτικό μέτωπο" (ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ) και στο "διαλλακτικό μέτωπο" (ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ) και πραγματικές ήταν και θα σήμαιναν κατά πάσα πιθανότητα την εφαρμογή διαφορετικής πολιτικής στο Κυπριακό.

Αλλά εκείνο που έχει ενδιαφέρον είναι ακριβώς ότι το '85 συμφωνούσαν αυτοί που τυπικά δεν θα περίμενε κανείς να συμφωνούν, η "ακρα δεξιά" και η "ακρα αριστερά", και διαφωνούσαν αυτοί που θα περίμενε κανείς να συμφωνούν, τα "κομμάτια της αριστεράς". Δεν ήταν βεβαίως ούτε πολιτικό παραδοξό, ούτε βιτσία ή "προδοσία" των κομματικών ηγεσιών, αλλά απλά πολιτικές που πηγάζαν από τα μη ομολογημένα αλλά πραγματικά συμφέροντα που εκφράζε και εξυπηρετούσε το κάθε κόμμα.

Και σε αυτές τις εκλογές, οι πιθανότητες να ακολουθήσει

ένας από τους υποψηφίους λιγότερο κακή για την εργατική τάξη πολιτική από ότι οι άλλοι δεν θα εξαρτηθούν τόσο από τις προθέσεις και την πολιτική αυτού που θα εκλεγεί όσο από την επιδραση που θα έχει το αποτέλεσμα των εκλογών πάνω στην ικανότητα της εργατικής τάξης να αντισταθεί ενεργά. Κανένας από τους τέσσερις υποψηφίους δεν είναι "καλύτερος" ή εστω λιγότερο κακός, και οι τέσσερις είναι "χειρότεροι". Έτσι δεν μπορούμε να προτείνουμε ψηφο σε κάποιον από τους τέσσερις επειδή είναι ο "λιγότερο κακός".

αποχή λοιπόν;

Η αποχή σαν πολιτική διαμαρτυρία έχει νόημα όταν μπορεί να ερμηνευτεί σαν λίγο πολύ ομοιογενής διαμαρτυρία απέναντι σε όλους τους υποψηφίους από την ίδια πολιτική κατεύθυνση. Κατι τέτοιο όμως δεν μπορεί να γίνει σήμερα. Η πολιτική αποχή θα είναι έτσι και αλλιώς τόσο μικρή που δεν θα ξεχωρίζει από την φυσιολογική αποχή. Κυρίως όμως, ακόμα και αν ξεχωρίσει, η αποχή θα μπορεί να ερμηνευτεί ότι εκφράζει πολύ διαφορετικές διαμαρτυρίες ή καταστάσεις. Από την διαμαρτυρία των διαφόρων ομάδων της "Αυτοδιαθέσης-Ενώσης" που καταγγέλλουν όλα τα κόμματα επειδή δεν προωθούν όσο θα ήθελαν εκείνοι τους εξοπλισμούς και τον "αγώνα" για αυτοδιαθέση, μέχρι την διαμαρτυρία μιας εργατριάς της ενδυσης που νοιώθει άδεια για όλους όσους ξεπούλησαν την απεργία, αλλά δεν έχει καμία απολύτως διαθέση για "αυτοδιαθέση", "στράτευση των γυναικών" ή περισσότερα όπλα.

Η αποχή σαν μπουκοταρίσμα των εκλογών, μπορεί και πρέπει να είναι η αντίδραση στην προσπάθεια της αστικής τάξης να βάλει σε εκλογικά κανάλια και να εξουδετερώσει έτσι ένα ζωντανό μαζικό κίνημα. Σημαίνει επιλογή μιας άλλης μορφής αγώνα, των καταλήψεων ή της γενικής απεργίας ή των διαδηλώσεων που γίνονται την στιγμή εκείνη. Για παράδειγμα, τον Μάρτιο του '68 στην Γαλλία, στην διακήρυξη μιας τεραστίας γενικής απεργίας ο πρόεδρος της Γαλλίας Ντε Γκωλ προκήρυξε εκλογές "για να αποφασίσει ο κόσμος το τι πρέπει να γίνει". Σε εκείνες τις εκλογές, το κίνημα έπρεπε να απαντήσει με αρνηση των ιδιών των εκλογών. Δεν το έκανε, και έχασε.

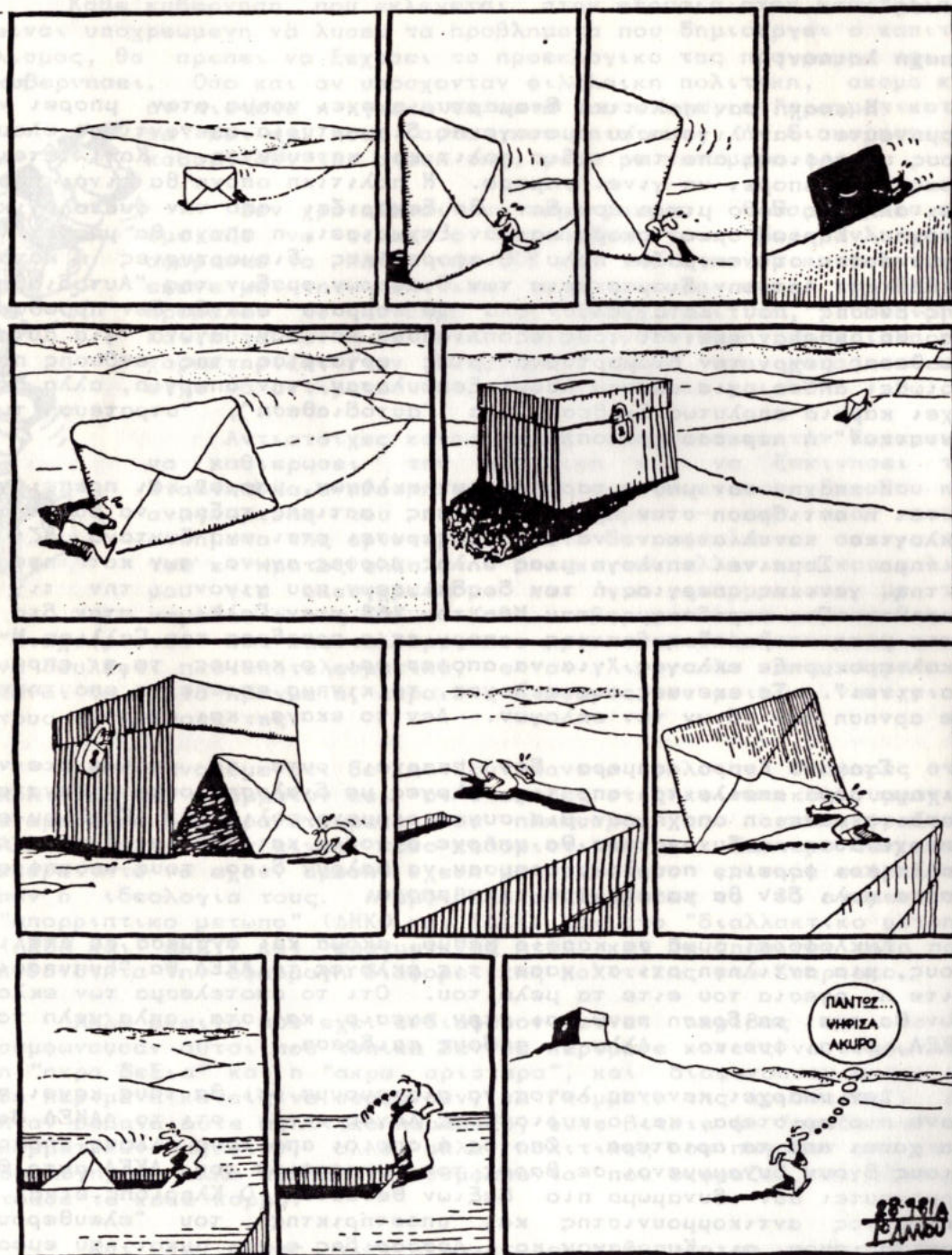
Στην ν. Κύπρο σήμερα δεν υπάρχει ούτε το μαζικό εκείνο κίνημα που απειλείται από τις εκλογές με διάλυση, ούτε η δυνατότητα να φανεί η αποχή σαν μια συγκεκριμένη πολιτική. Εξάλλου αν υπήρχε αυτή η δυνατότητα θα υπήρχε σίγουρα και κάποιος ή κάποιοι πολιτικοί φορείς, που θα μπορούσαν να βάλουν δικό τους υποψήφιο, οπότε πάλι δεν θα καταληγάμε στην αποχή.

Κυκλοφορεί όμως σε κάποιο βαθμό, ακόμα και ανάμεσα σε ακελικούς, μια αντίληψη ότι αν χάσει τις εκλογές το ΑΚΕΛ θα "ξύπνησει" είτε η ηγεσία του είτε τα μέλη του. Ότι το αποτέλεσμα των εκλογών θα έχει επιδραση πάνω και στην ηγεσία και στα απλά μέλη του ΑΚΕΛ, είναι φυσικό. Αλλά τι είδους επιδραση.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πιστεύουμε ότι θα τους κάνει να πάνε πιο αριστερά, και ο κυριότερος λόγος είναι ότι το ΑΚΕΛ δεν θα χάσει από τα αριστερά. Οποίος ή οποιοί από τους άλλους υποψηφίους βγουν δυναμωμένοι σε βάρος του υποψηφίου του ΑΚΕΛ αυτό θα ερμηνευτεί σαν δυναμωμά πιο δεξιών θέσεων. Ο Κληρίδης είναι ο δηλωμένος αντικομμουνιστής και υποστηρικτής του "ελεύθερου" καπιταλισμού, οι Κυπριανού και Λυσσαρίδης είναι αυτοί που εμφα-

νιζονται σαν η πιο εθνικιστικη πτερυγα της πολιτικης ζωης. Το αποτελεσμα θα είναι να "Ξυπνήσει" και η ηγεσία αλλά και τα μέλη προς τα δεξιά.

Δεν έχουμε παρα να δούμε τι έγινε με τις εκλογές του '85. Οι απώλειες του ΑΚΕΛ σε αυτές μπορεί να είχαν σαν προσωρινο αποτελεσμα κάποια μεγαλύτερη ελευθερία κριτικής και λόγου μέσα στο κόμμα, όμως από την αποψη της ίδιας της πολιτικής της ηγεσίας

του ΑΚΕΛ αλλά και των περισσότερων μελών του σημαναν μια στροφή προς τα δεξιά. Δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς πως λειτούργησε έτσι αυτό: "κέρδισε το απορριπτικό μετωπο, αρα οι μαζες δεν μας ψηφισαν επειδη δεν φανηκαμε αρκετα εθνικιστες. Το παν είναι οι ψηφοι. Αρχιζουμε λοιπον και εμεις ξανα τις αντικατοχι-κες πορείες, προβαλλουμε με συμπαθεια την πορεία 'οι γυναικες επιστρεφουν' στην εφημεριδα μας, αντιδρουμε λιγοτερο στις 'εισφο-ρες για την αμυνα'. Μονο έτσι θα ξαναπαρουμε πίσω τους χαμενους ψηφους, είτε αυτοι πηγαν στον Λυσσαριδη, είτε στον Κυπριανου". Ακομα και τα στελεχη που φυγαν απο το ΑΚΕΛ, παρα τα διάφορα περι "περεστρoικας", εφυγαν και αυτοι προς τα δεξια.

Και αν καπως έτσι σκεφτηκαν αυτοι, πως σκεφτηκαν οι πιο μαχητικοι εργαζομενοι-μελη του; Η σκεψη οτι "το κομμα εχασε επειδη δεν υποστηριζει τα συμφεροντα της εργατικης ταξης" δεν είναι τοσο αυτοματη οσο θελουν να πιστευουν μερικοι αριστεροι. Ξεχναν οτι υπαρχει και η αντιθετη αντιδραση που προερχεται απο την απογοητευση: "για ποιον ταξικο αγωνα και για ποια εργατικη ταξη μου μιλατε εσεις, δεν βλεπετε που αυτα τα ζωα πανε και ψηφιζουν Κληριδη, Κυπριανου, Λυσσαριδη; Εγω λεω να αρχισω να κυταζω περισσοτερο το συμφερον μου, δεν αξιζει να σκαζω". Αλλο να βλεπουν το ΑΚΕΛ να χανει επειδη ξεπουλα αγωνες, και αλλο να το βλεπουν να χανει απο πολιτικες που αν δεν είναι στην ουσια πιο δεξιες παντως φαινονται πιο δεξιες.

Θελουμε να χανει το ΑΚΕΛ, αλλα απο τα αριστερα ομως, για να μπορεσει να κερδισει εδαφος μια αριστερη πολιτικη. Όταν για παραδειγμα οι εργατριες της ενδυσης αμφισβητησαν στην Γενικη Συνελευση το κυρος και της ΠΕΟ, τοτε το ΑΚΕΛ εχασε απο τα αριστε-ρα, τοτε καποια μελη του προβληματιστηκαν θετικα, και για την πολιτικη του ΑΚΕΛ και για την ικανοτητα της εργατικης ταξης να αγωνιζεται. Και αν υπηρχε η δυνατοτητα να χασει αυτα τα μελη το ΑΚΕΛ προς μια αριστερη οργανωση, είτε φευγοντας απο το κομμα είτε "μενωντας" για να προωθησουν την πολιτικη της εκει μεσα, τοσο το καλυτερο.

Τελος για οσους καταληγουν στην αποχη ή το λευκο επειδη δεν θελουν να δωσουν την ψηφο "τους" (την "ιερη" "τους" ψηφο) για να σωσουν τα "πιστευω" τους και να μη γινουν "συνυπευθυνοι" για τα κακα που θα κανει ο οποιος εκλεγει, το μονο που μπορεί να πει κανεις είναι οτι αυτα δεν είναι παρα μια προσωπικη διαμαρτυρια, και σαν τετοια δεν εχει σχεση με την πολιτικη, αλλα μονο με την ικανοποιηση του μικροαστικου εγωισμου τους. Έτσι και αλλοιως οσον αφορα τις "ευθυνες τους", και η αποχη τους θα συμβαλει στο να εκλεγει ή οχι καποιος.

ο "αριστερος υποψηφιος";

Η "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" δικαιολογει την υποστηριξη της υποψηφιότητας του Λυσσαριδη με το οτι είναι ο μονος "αριστερος" υποψηφιος σε αυτες τις εκλογες: το συνθημα της είναι "Οχι στην Δεξια, Ψηφο στον Λυσσαριδη".

Οπως και ο ιδιος ο Λυσσαριδης έτσι και η ΕΔΕΚ σε αυτες τις εκλογες τον προβαλουν σαν τον υποψηφιο των εργαζομενων.

Εχει ομως καποιο νοημα αυτος ο ισχυρισμος, περα απο την προεκλογικη του χρησιμοποηση; Πριν αρχισει η προεκλογικη περι-

δος, ούτε υπήρχε αυτός ο ισχυρισμός, ούτε ο Λυσσαρίδης τόλμωσε να εμφανιστεί σαν εκπρόσωπος της εργατικής τάξης.

Με ποια κριτήρια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν αριστερό ή σαν εργατικό κόμμα η ΕΔΕΚ και ο Λυσσαρίδης σαν υποψήφιος της εργατικής τάξης;

Σίγουρα όχι από την άποψη της πολιτικής τους. Εκείνο που χαρακτηρίζει κυρία την πολιτική της ΕΔΕΚ και την ξεχωρίζει από τα άλλα κόμματα είναι ο εθνικισμός. Είναι εκείνοι που χρησιμοποιούν με την μεγαλύτερη συχνότητα την έκφραση "Ελληνοκυπριοί πατριώτες" για να απευθυνθούν στον λαό. Είναι εκείνοι που με συνέπεια ζητούν μεγαλύτερες αυξήσεις των εξόδων και της "εκτακτης εισφοράς" για την "αμύνα", εκείνοι που ζητούν με περισσότερη συνέπεια

την αποστολή ελληνικής μεραρχίας στην Κύπρο, οι πιο αδιαλλακτοί στο Κυπριακό, οι μόνοι που κάθε τόσο αναφέρονται στην δυνατότητα "δυναμικής λύσης" του κυπριακού, εκείνοι που κατηγορούν όλα τα άλλα κόμματα ότι δεν έχουν γραμμή "αγωνιστικού ρεαλισμού" στο Κυπριακό, που προτείνουν "λαϊκή πολιτοφυλακή", και που προβαλλουν ότι "τα σύνορά μας είναι στην Κερυνεία". Αυτό τον εθνικισμό τον αναγνωρίζει η ίδια η "Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ":

"Η ηγεσία της ΕΔΕΚ... τα τελευταία χρόνια έχει στραφεί σ' ένα ακραίο εθνικισμό εντελώς ξένο με τις αρχές και το πρόγραμμα ενός σοσιαλιστικού κόμματος" *

Ποια "τελευταία" όμως χρόνια; Αυτό πάντα ήταν αλήθεια, και είναι μέρος της παραδοσης του κόμματος, όπως το διακηρύσσουν και οι ίδιοι όταν σε τωρινό προεκλογικό τους φυλλάδιο έχουν φωτογραφία με λεζάντα:

"Οι ομάδες λαϊκής πολιτοφυλακής το 1964 υπό το Βασίλειο Λυσσαρίδη απελευθερώνουν τον τότε σκλαβωμένο Πενταδάκτυλο".

Το πιο "χαριτωμένο" είναι ότι σε στυλ Σαρπών οι "λαϊκοί πολιτοφυλακές" της φωτογραφίας ανεμίζουν θριαμβευτικά μια τουρκική σημαία λαφυρό από την νίκη τους εναντίον των τουρκοκυπρίων.

Ο ελληνοκυπριακός εθνικισμός ήταν από την αρχή η παραδοχή πάνω στην οποία χτίστηκε η ΕΔΕΚ, και είναι αυτό με το οποίο είναι συνυφασμένη η ύπαρξη της στα μυαλά του κόσμου, πιο πολύ και από

την ενοπλή αντίσταση της στο "εθνικά προδοτικό" πραξικοπήμα.

Ούτε όμως από την άποψη της κοινωνικής συνθέσης του κόμματος ή των δεσμών του με την οργανωμένη εργατική τάξη μπορεί να χαρακτηριστεί σαν αριστερό ή εργατικό κόμμα το Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Η ίδια παλιή Αριστερή Πτέρυγα είχε αναδημοσιεύσει παλιότερα στοιχεία που αποδεικνύουν αυτό το γεγονός, με τα ποσοστά του πληθυσμού ανά κοινωνική τάξη που υποστηρίζουν το κάθε κόμμα: *

	Επιχ. Διευ- θυντ.	Υπα/ λλοί	Ειδ. ερ/τες	Ανείδ. ερ/τες	Γεωρ. κτη/φοί	Νοικο- κυρες	Ανερ- γοί/συν- ταξιοχ.
ΑΚΕΛ	22	19	38	33	36	30	28
ΔΗΚΟ	18	23	22	28	30	27	32
ΔΗΣΥ	37	41	29	35	25	29	24
ΕΔΕΚ	18	12	7	4	7	11	15
ΑΝΕΞ.	5	5	4	-	2	3	-

Είναι χαρακτηριστική η παρατήρηση της Σοσιαλιστικής Εκφράσης σε αυτά τα στοιχεία:

"Το πιο σημαντικό στοιχείο σ' αυτό το πίνακα είναι το χαμηλό ποσοστό της ΕΔΕΚ ανάμεσα στους εργατές (7% στους ειδικευμένους και 4% στους ανεπιδεκτους)".

Αυτό το στοιχείο φανερώνει την αποτυχία της εργατικής πολιτικής της ΕΔΕΚ που όχι μόνο δεν αντισταθμίζεται από το ψηλό ποσοστό ανάμεσα στους επιχειρηματίες διευθυντές (18% σε σύγκριση με 11% γενικό ποσοστό) αλλά που πρέπει να προβληματίσει τους Εδεκίτες. **

Εκείνοι όμως που πρέπει να προβληματιστούν από τις στατιστικές αυτές δεν είναι οι Εδεκίτες αλλά η "Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ" που στηρίζει την πολιτική της στον χαρακτήρισμό της ΕΔΕΚ σαν αριστερό και εργατικό κόμμα. Από την σύνθεση των οπαδών του, είναι φανερό ότι ούτε είναι εργατικό κόμμα ούτε το βλέπει σαν τέτοιο η εργατική τάξη.

Και φυσικά αυτό αντανάκλα και στις σχέσεις που έχει με την οργανωμένη εργατική τάξη. Παρα τις σοβαρές προσπάθειες που έγιναν για την ανάπτυξη της ΔΕΟΚ...

"Στις τέσσερις Δ.Ε.Ε. της ΔΕΟΚ ήταν στις 31/12/85 οργανωμένοι 3.482 εργαζόμενοι." ***

Το μόνο λοιπόν που μένει για να χαρακτηριστεί σαν αριστερό κόμμα είναι η εκ των υστέρων προσθήκη του επιθέτου "Σοσιαλιστικό κόμμα" μπροστά στο Ενιαίο Δημοκρατικό Ένωση Κέντρου (ΕΔΕΚ) και οι

* "Σοσιαλιστική Εκφράση" του Μαρτίου 86. Δημοσκοπήση ΚΕΜΑ (αναδημοσίευση από τον Φιλελευθέρο 21-24/1/86)

** στο ίδιο τεύχος της εφημερίδας

*** 8ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΔΕΟΚ, έκθεση Κεντρικού Συμβουλίου, 1986. Συγκρίνε με τις 74,000 της ΠΕΟ το 1987 (από το Συνέδριο της ΠΕΟ)

* "Σοσιαλιστική Εκφράση" αρ. 150, 7/85 σελ. 3

οψιμες προεκλογικες διακυρηξεις του οτι θελει να εκπροσωπησει τους εργαζομενους. Για οποιους ομως εντυπωσιαζονται απο αυτο τους θυμιζουμε οτι ο πληρης τιτλος ακομα και του Γερμανικου Ναζιστικου κομματος ηταν "Εθνικο Σοσιαλιστικο Κομμα Γερμανων Εργατων". Βεβαια δεν ισχυριζομαστε οτι η ΕΔΕΚ ειναι φασιστικο κομμα, απλα θελουμε να δειξουμε ποση σημασια μπορεί να εχουν οι τιτλοι των κομματος στο να τα χαρακτηρισει κανεις σαν αριστερα ή εργατικά.

Τα κριτηρια για να χαρακτηριστεί με οποιοδήποτε τροπο σαν αριστερο ή εργατικό ενα κομμα είναι συγκεκριμενα. Επίσημο Πρόγραμμα του κομματος, συνθεση του κομματος, πολιτική πρακτική και προπαγανδα του κομματος, παραδοση, η εικόνα που εχουν οι μαζες για το κομμα, η σχέση του με την οργανωμένη εργατική τάξη. Σε όλα αυτά η ΕΔΕΚ βαθμολογείται κάτω από την βάση.

Παρόλα αυτά η "Αριστερή Πτερύγα της ΕΔΕΚ" θεωρεί οτι η ΕΔΕΚ και ο Λυσσαρίδης εχουν διαφορά από τους άλλους υποψηφίους οσον αφορά την στάση τους απέναντι στην εργατική τάξη:

"Αντιθετα με τον Βασιλείου ο Λυσσαρίδης δεν είναι δεμένος με τον καπιταλισμο... το οτι βρίσκεται στην προεδρία της ΕΔΕΚ τον σπρωχνει σε θεσεις που ξεπερνουν τα όρια των συμφεροντων του καπιταλισμου [μηπως επειδη θα διαλυθει η έτσι και αλλιώς ασπμαντη συντεχνια της ΕΔΕΚ ή επειδη έτσι θα χασει πολλους ψηφους απο το πιο σημαντικό κομματι των ψηφοφορων του, τους διευθυντες και τα στελεχη επιχειρησεων]... Η παγκοσμια οικονομια φαινεται να μπαινει σε περιοδο κρισης και αυτο δεν μπορεί παρα να εχει σοβαρες επιπτώσεις και στην Κυπρο. Αναγκαστικά οι εργοδοτες θα προσπαθουν να φορτωσουν τη ζημια στην εργατική τάξη γεγονός που θα οδηγήσει σε ταξικές συγκρούσεις. Μια κυβέρνηση Βασιλείου δεν θα διστασει να σταθει δίπλα στους εργοδοτες σ' αυτή την συγκρούση.

Κανενας δεν μπορεί να εγγυηθεί οτι κι ο Λυσσαρίδης δεν θα κάνει το ίδιο. Όμως εκεί που ο Βασιλείου δεν θα έχει τίποτε να χασει, ο Λυσσαρίδης θα μετρά τις πράξεις του... Δεν μπορεί ο Λυσσαρίδης στην προεδρία να εγκαταλείψει την εργατική τάξη χωρίς να πληρώσει ακριβο τίμημα" *

Όπως δεν την εγκατέλειψε αραγε ο Παπανδρεου στην Ελλάδα που είχε και **πραγματικό** δεσμό με την ελληνική εργατική τάξη μέσα από τα συνδικατά και την συνδικαλιστική παράταξη του την ΠΑΣΚΕ που ήταν η πιο μαζική στην Ελλάδα, και που τις αριστερες διακυρηξεις του ουτε τις πλησίασε ποτε η ΕΔΕΚ και ο Λυσσαρίδης; Η ίδια η "Αριστερή Πτερύγα της ΕΔΕΚ" διαπιστώνει οτι όχι μόνο δεν ήταν πιο δύσκολο για το ΠΑΣΟΚ να χτυπήσει την εργατική τάξη, αλλά τα καταφερε τουλάχιστον εξίσου καλά με την δεξιά:

"Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μη έχοντας το θάρρος και την αποφασιστικότητα να προχωρήσει στην υλοποίηση των διακηρύξεων και προγράμματος που η ίδια προπαγανδίζει όταν βρίσκονταν στην αντιπολίτευση, προσπαθεί να αντιμετωπίσει την

* Παμφλεττα της "Αριστερής Πτερύγας της ΕΔΕΚ" Γενάρης 88 "Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ"

οικονομική κρίση με σκληρά μέτρα εναντίον των εργαζομενους, ακολουθώντας στο τέλος τέλος το παραδειγμα των Ρηγκαν, Θάτσερ, Κολ..." *

Όχι μόνο εξίσου καλά. Η ίδια η "Σοσιαλιστική Εκφραση" διαπιστώνει πως οι αστοί βλέπουν οτι ο Παπανδρεου θα τα καταφέρει καλύτερα από την Νέα Δημοκρατία στο να χτυπήσει την εργατική τάξη:

"Η 'Καθημερινή', η πιο σοβαρή αστική εφημερίδα, έχει επανειλημμένα εξηγήσει πως είναι καλύτερο να κρατηθεί η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μέχρι το τέλος της θητείας για να φέρει αυτή σε πέρας το χτύπημα στο βιωτικό επίπεδο των μαζών, γιατί μια κυβέρνηση της Ν.Δ. θα ήταν αδύνατο να καταφέρει κάτι τέτοιο..." **

Με αυτό τον τροπο λέει "την αλήθεια, όσο πικρή και να είναι" στην εργατική τάξη η "Αριστερή Πτερύγα της ΕΔΕΚ", όταν της λέει οτι ο Λυσσαρίδης στην προεδρία "θα μετρά τις πράξεις του" παρόλο που ξέρει πολύ καλά όλα αυτά που έγιναν στην Ελλάδα.

Και όμως, το '81 στην Ελλάδα οι επαναστάτες μπορούσαν να ψηφίσουν ΠΑΣΟΚ, επειδη εκείνη την στιγμή το ΠΑΣΟΚ ήταν πραγματικά το κομμα στο οποίο πίστευε ένα μεγάλο μέρος της **συνειδητής και οργανωμένης εργατικής τάξης**. Μπορούσαν να ψηφίσουν ΠΑΣΟΚ δηλώνοντας σε οσους από αυτούς τους εργάτες τους ακουγαν οτι δεν έχουμε ψευδαισθήσεις οτι το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία θα καταλήξει καλύτερο από την Νέα Δημοκρατία, αλλά το ψηφίζουμε για να σας βοηθήσουμε να το δείτε και εσείς αυτο. Το ψηφίζουμε επειδη ο μονός τρόπος να προχωρήσετε πέρα και από αυτή την αυταπάτη, είναι να την δοκιμάσετε στην πράξη.

Στην νοτιο Κύπρο όμως του '88 δεν είναι απλά λανθασμένη η πολιτική να ψηφιστεί από τους αριστερους ο Λυσσαρίδης σαν "αριστερός υποψήφιος", αλλά είναι και μια πολιτική βλάβη για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης: είναι πολύ σημαντικό να **μην** ψηφίσουμε τον Λυσσαρίδη σε αυτές

τις εκλογές. Πρέπει να επιθυμούμε και να επιδιώκουμε, όσο περνάει από το χέρι μας, το μεγαλύτερο δυνατό εκλογικό αδυνατισμα της ΕΔΕΚ.

Ο κυριότερος λόγος είναι οτι οι εκλογές παιζονται πάλι πάνω στο **Κυπριακό**, τα υπολοιπα είναι ραπανακία για ορέξη. Δεν παιζονται πάνω στην γενικότερη πολιτική (είναι χαρακτηριστικό που το ΑΚΕΛ υποστηρίζει τον Βασιλείου που λέει ναί στην ΕΟΚ), ουτε πάνω στα σκανδαλά της κυβέρνησης. Ουτε υπάρχει μια οικονομική κρίση που να επιτρέπει μια αντιπαράθεση πάνω σε οικονομικά θέματα. Οι υποψήφιοι στην κριτική της οικονομικής πολιτικής της κυβέρνησης δεν συγκεντρώνονται ιδιαίτερα στην καλύτερη της σημερινής κατάστασης αλλά στην καταγγελία οτι η κυβέρνηση "έχει υποθηκεύσει

* "Σοσιαλιστική Εκφραση" Νοεμβρης 85

** "Σοσιαλιστική Εκφραση" Σεπτεμβρης 1986

το μέλλον". Αυτή δεν είναι η δικιά μας επιλογή, είναι η πραγματικότητα. Και είναι η πραγματικότητα όχι επειδή έτσι βλέπουν πραγματικά τις εκλογές οι ίδιοι οι υποψήφιοι και τα κομμάτια, αλλά επειδή το κύριο βάρος της προπαγάνδας όλων των υποψηφίων έχει πέσει ακριβώς πάνω στο "εθνικό θέμα", με αποτέλεσμα να τις βλέπει έτσι και η εργατική τάξη.

Θα ήταν αδίκαιο να κατηγορήσουμε τον Λυσσαριδη ότι είναι ιδιαίτερα πιο εθνικιστής από τους υπολοίπους. Όλοι οι υποψήφιοι είναι εθνικιστές, όλοι επιδιώκουν το ξανααπλωμα της κυριαρχίας της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης πάνω σε όλη την Κύπρο, τον εξανδραποδισμό και την εθνική καταπίεση των τουρκοκυπρίων. Αλλά εκείνο που έχει σημασία είναι ότι ο Λυσσαριδής είναι ο πιο "ξεφω-νημένος" εθνικιστής, είναι εκείνος που έχει προσπαθήσει πολύ και έχει καταφέρει να καθιερωθεί στην συνείδηση του κόσμου σαν ο περισσότερο πατριώτης ή εθνικιστής (το επίθετο εξαρτάται από το αν τον συμπαθεί κάποιος ή όχι).

Είναι ευκολό να καταλάβουμε την επίδραση που θα έχουν αυτά στην συνείδηση της εργατικής τάξης αν δυναμώσει εκλογικά ο Λυσσαριδής. Θα είναι, όπως έγινε και το '85, το δυναμωμά της αυτοπεποίθησης των πιο εθνικιστικών στοιχείων, και το αντίστοιχο αδυνατισμα της αυτοπεποίθησης των λιγότερο εθνικιστικών. Θα σημαίνουν την αύξηση της επιρροής της εθνικιστικής ιδεολογίας μέσα στην ίδια την εργατική τάξη και χτύπημα στο οποιοδήποτε διεθνιστικό ενστικτό μπορεί να αναπτύσσεται σε κομμάτια της εργατικής τάξης.

Παρομοία ισχύουν και για το υπόλοιπο "απορριπτικό μέτωπο", τον Κυπριανού και το ΔΗΚΟ, ενώ κάθε ψηφός στον Κληριδη θα σημαίνει τα αντίστοιχα για τον αντικομμουνισμό και την πίστη στον καπιταλισμό, και τον "ελεύθερο κόσμο".

Ψηφο στον υποψήφιο του εργατικού κομματος

Ο ίδιος ο Βασιλείου δεν είναι ούτε καλύτερος ούτε χειρότερος από τους υπολοίπους υποψηφίους. Είναι πραγματικά ανεξάρτητος, αλλά ανεξάρτητος από τα κομμάτια και την εργατική τάξη, και εξαρτημένος από την υπολοιπή αστική τάξη. Η μόνη του διαφορά από τους υπολοίπους, που παίζει όμως ρόλο για τους επαναστάτες, είναι ότι είναι ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ.

Και αυτό είναι ακόμα ένα γεγονός που καθορίζεται από την συνείδηση του κόσμου. Αν η νίκη του Βασιλείου δεν θα θεωρηθεί αποκλειστική και μεγάλη νίκη του ΑΚΕΛ με όλη αυτήν την "ανεξαρτησία" που πέφτει από τον ίδιο, ωστόσο μια νίκη του Βασιλείου θα θεωρηθεί από όλους σαν μεγάλη νίκη του ΑΚΕΛ.

Τι θα σημαίνει σε αυτή την κατάσταση μια νίκη του ΑΚΕΛ; Το ίδιο το ΑΚΕΛ δεν είναι με κανένα τρόπο υποδείγμα εργατικού κομματος, το αντίθετο μάλιστα. Ξεπουλάει τους εργατικούς αγώνες, συνεργάζεται με τους αστούς, είναι το ίδιο ένας μεγάλος εργοδότης, και έχει ένα εθνικιστικότατο παρελθόν και ένα καθόλου διεθνιστικό παρόν. Αυτή είναι η πραγματικότητα που βγαίνει αν κοιτάξει κανείς την πολιτική του και την πρακτική του.

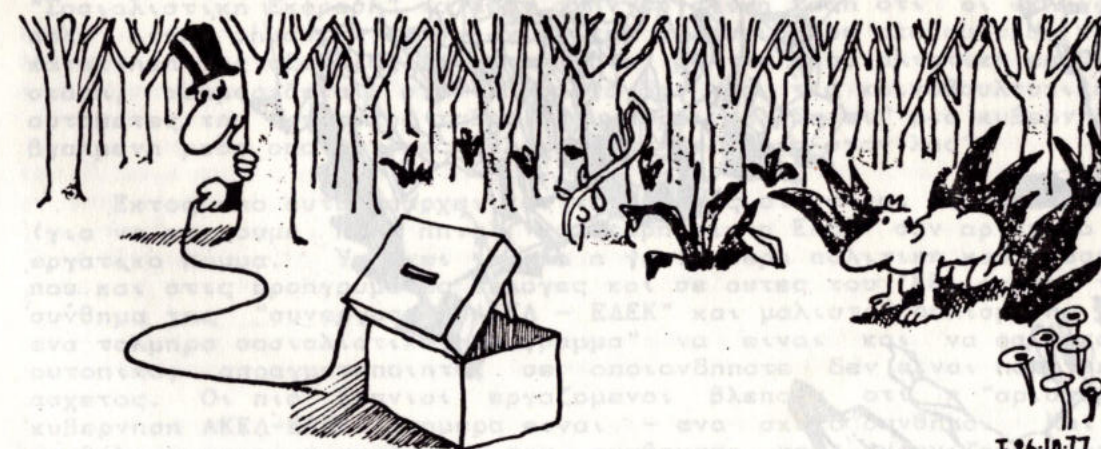
Ελα όμως που η μεγάλη μαζα της συνειδητής και οργανωμένης εργατικής τάξης δεν τα βλέπει έτσι! Το ίδιο το ΑΚΕΛ φροντίζει

για αυτό, ριχνοντας συννεφο τα συνθήματα για την εργατική τάξη, και την επαναπροσεγγίση με τους τουρκοκυπρίους, και που και που δεν ψηφίζει μαζί με τους άλλους την "εκτακτη εισφορά για την άμυνα", (αλλο αν ποτέ δεν το κάνει πραγματικά διεθνιστικά, αλλο αν την ψηφίσει την προηγούμενη φορά). Ελα όμως που εναντιώνεται (με όσο δεξιο τρόπο και αν το κάνει αυτό) στην στρατεύση των γυναικών, είναι το μόνο κομμάτι που δηλώνει τώρα ότι δεν θέλει την ελληνική μεραρχία, και οι δημοσιογράφοι του ήταν οι μόνοι που επιτεθήκαν στην τηλεόραση στον Λυσσαριδη επειδή ξεχναει τους τουρκοκυπρίους (υποκριτικά βεβαίαι, αλλά καλύτερα να ακουγεται, εστω και υποκριτικά, παρά καθόλου).

Αυτά τα ελάχιστα υπάρχουν σήμερα, αλλά είναι καλύτερα από τις ελληνικές μεραρχίες των υπολοίπων. Αυτά τα ελάχιστα και η επίδραση που έχουν στην εργατική τάξη θα αδυνατίσουν αν ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ χάσει από τους άλλους υποψηφίους, γιατί θα είναι χασίμο από τα δεξιά, όπως μετά την νίκη του '85. Μπορεί μια νίκη να ανοίξει πάλι κάποια συζήτηση μέσα στο κομμάτι, αλλά αυτή δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα έχει αριστερούς προσανατολισμούς, όπως δεν είχε το '85. Το ότι υπηρέξαν κάποιοι μέσα στο ΑΚΕΛ που ήθελαν κομματικό υποψήφιο σε αυτές τις εκλογές δεν ήταν το αποτέλεσμα της εκλογικής νίκης του '85, αλλά του στραπατσού που έπαθαν με την συνεργασία με τον Κυπριανού, το αποτέλεσμα του αδυνατισματος κάποιων αυταπατών.

Η νίκη του ΑΚΕΛ δεν θα σημαίνει βεβαίαι μια αριστερή στροφή, αλλά η νίκη από τα δεξιά θα σημαίνει σίγουρα δεξιά στροφή. Στον χώρο του ΑΚΕΛ η επαναστατική αριστερά μπορεί και πρέπει να βρει ένα ακροατήριο. Δεν θέλουμε λοιπόν να ελαττωθεί εστω και ελάχιστα η δυνατότητα μιας συζήτησης με αυτό.

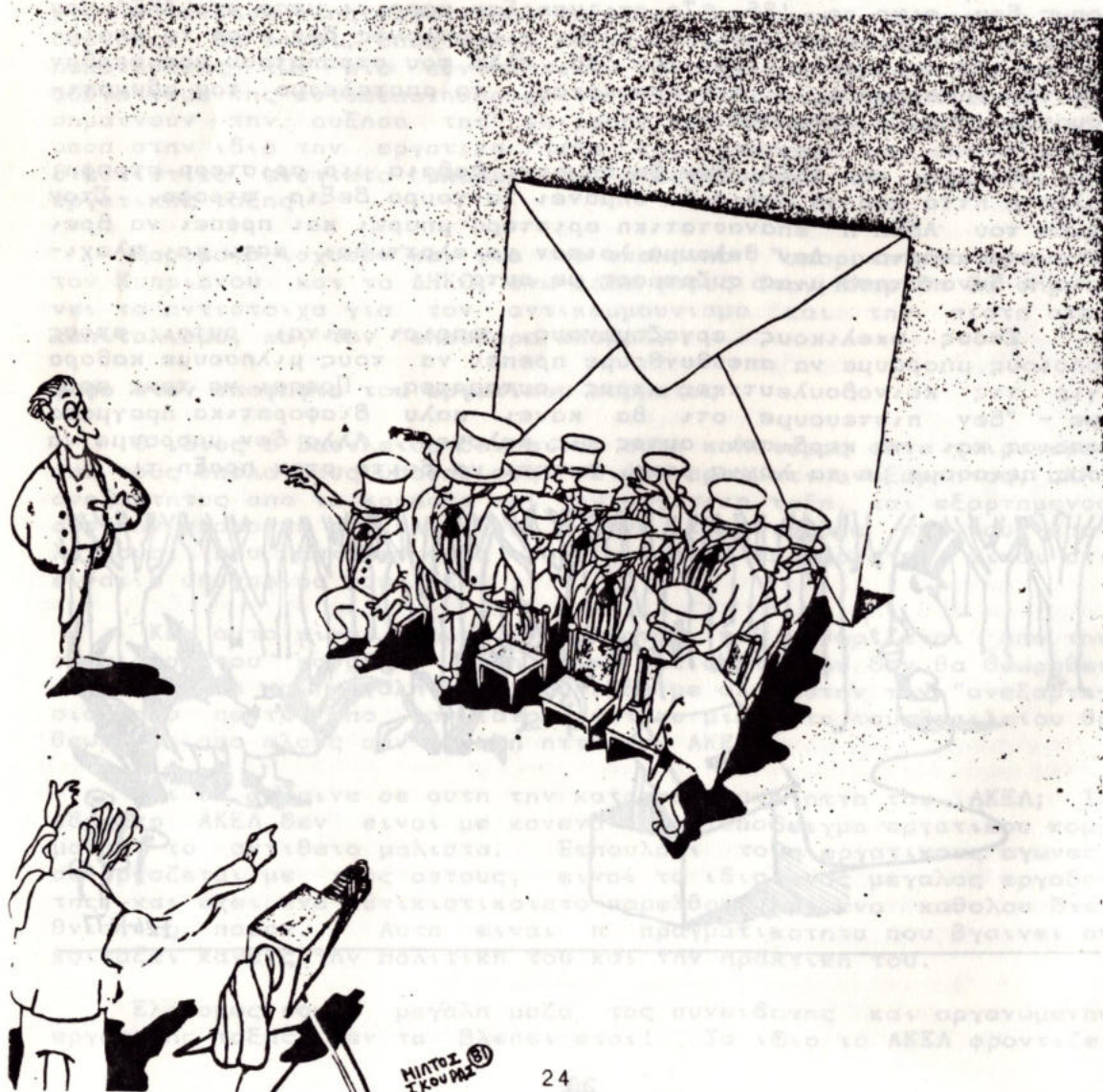
Στους ακελικούς εργαζομένους, όποιοι είναι αυτοί στους οποίους μπορούμε να απευθυνθούμε πρέπει να τους μιλήσουμε καθαρά για τις κοινοβουλευτικές τους αυταπάτες. Πρέπει να τους πούμε - "δεν πιστεύουμε ότι θα κάνει πολύ διαφορετικά πράγματα όποιος και να κερδίσει αυτές τις εκλογές. Αλλά δεν μπορούμε να σας πείσουμε με τα λόγια μόνο, πρέπει να δείτε στην πράξη τι

126/10-77

πραγματικά σημαίνει και ο Βασιλείου, πρέπει να δείτε ακόμα μια φορά τι πραγματικά σημαίνει η αστική δημοκρατία.

Δεν θέλουμε γενικά και αφηρημένα το κακό του κομματος σας. Θα σας το αποδείξουμε αυτό βοηθώντας σας να βγάλετε τον Βασιλείου. Παρόλο που εμείς είμαστε σίγουροι ότι θα κάνει τα ίδια με τους υπολοίπους, δεν ψηφίζουμε "κατά συνείδηση", δεν θεωρούμε ούτε την ψηφο "ιερή" ούτε τις εκλογές σαν ιδιαίτερα σημαντικές για την ταξική πάλη. Δεν μπορούν αυτά να μπουν στην θέση της δράσης της ίδιας της εργατικής τάξης. Όσο όμως δεν υπάρχει κίνημα για να φανεί ότι μόνο η εργατική τάξη μπορεί να βοηθήσει τον εαυτό της, πρέπει να περάσετε και από αυτό το στάδιο, όπως περάσατε από την αυταπάτη του Κυπριανού. Αν μπορούσε να αδυνατίσει το ΑΚΕΛ από τα αριστερά, εστω και λίγο, δεν θα είχαμε κανένα ενδοιάσμο να συμβάλουμε σε αυτό. Αλλά τώρα δεν θέλουμε να απογοητευτείτε βλέποντας ότι ψηφίζουν πολλοί αυτούς που φαίνονται σαν ακόμα πιο δεξιοί, τους απορριπτικούς Λυσσαριδη και Κυπριανού ή τον "δηλωμένο εχθρό του κομμουνισμού" Κληριδη.

"κυβέρνηση της αριστερας"

Στις προεκλογικές περιόδους προπαγανδίζεται, κυρίως από την "Αριστερή Πτερύγα της ΕΔΕΚ" το συνθήμα της "Αριστερης Κυβερνήσεως", της "κυβερνήσεως ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ". Σε αυτό το κείμενο αναφερόμαστε στην στάση που πρέπει να κρατούν στις εκλογές αυτοί που θέλουν να είναι αριστεροί, με έμφαση όμως στις εκλογές του '88, και όπως έχουν διαμορφωθεί τώρα πια οι συνθήκες. Επειδή λοιπόν ο καιρός της προσπάθειας για μια "κυβέρνηση της αριστερας" έχει περάσει πια για αυτές τις εκλογές, για την ώρα θα περιοριστούμε σε μια πολύ συντομη κριτική μερικών μόνο σημείων αυτής της πολιτικής.

"Η αριστερή κυβέρνηση δεν είναι μια θεωρητική επιθυμία, είναι μια αναγκαιότητα για το εργατικό κίνημα..."

Ο σχηματισμός κυβέρνησης ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ θα είναι ένα γιγαντιό βήμα για την λύση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η κυπριακή εργατική τάξη. Μια κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ οπλισμένη με ένα τολμηρό σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα μπορέσει μέσα σε λίγους μήνες να κερδίσει την εμπιστοσύνη όχι μόνο της ελληνοκυπριακής αλλά και της τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης...

Μια κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ θα μπορέσει να δώσει την εξουσία στον λαό, χτίζοντας δομές λαϊκής συμμετοχής σε όλες τις πτυχές της ζωής. Αυτή η συμμετοχή θα είναι ταυτόχρονα και η εγγύηση εναντίον σε κάθε επιβουλή και δολοφονία της δεξιάς για βίαιη ανατροπή της κυβέρνησης της εργατικής τάξης" *

Ποια σχέση έχει μια τέτοια στάση με την αναγκαιότητα να λέμε στην εργατική τάξη ότι για να πάρει την εξουσία και να απελευθερωθεί πρέπει "να τσακίσει, να διαλύσει από τα ίδια του τα θεμέλια, τον αστικό κρατικό μηχανισμό, τον γραφειοκρατικό, δικαστικό, στρατιωτικό και αστυνομικό μηχανισμό, και να τον αντικαταστήσει από μια αυτοκυβερνούμενη μαζική εργατική οργάνωση"; Αντί η "Σοσιαλιστική Εκφραση" να λέει στην εργατική τάξη ότι οι εκλογές πολύ λίγη σημασία έχουν για την επιτυχία του σκοπού της, την κατάκτηση της εξουσίας από την ίδια με την σοσιαλιστική επανάσταση, συμεριζεται στην προπαγάνδα της τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες της εργατικής τάξης ότι μπορεί να "δώσει" μια κυβέρνηση βγαλμένη μέσα από αστικές εκλογές την "εξουσία στον λαό".

Εκτός από αυτά υπάρχει και το γεγονός ότι είναι λίγο δύσκολο (για να το πούμε πολύ ηπια) να θεωρηθεί η ΕΔΕΚ σαν αριστερό ή εργατικό κόμμα. Υπάρχει ακόμη η γενικότερη πολιτική κατάσταση, που και στις προηγούμενες εκλογές και σε αυτές του '88, έκαναν το συνθήμα της "συνεργασίας ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ" και μάλιστα "οπλισμένης με ένα τολμηρό σοσιαλιστικό πρόγραμμα" να είναι και να φαίνεται ουτοπικό, απραγματοποίητο, σε οποιονδήποτε δεν είναι πολιτικά ασχετος. Οι πιο ξυπνιοί εργαζόμενοι βλέπουν ότι η "αριστερή κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ" σήμερα είναι - ένα σκετο συνθήμα. Και η προβολή παρομοίων συνταγών σαν συνθήματα που εμφανίζονται ότι

* Φύλλαδιο "ΚΟΙΝΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ" Μάρτιος '87

έχουν άμεση δυνατότητα εφαρμογής δεν βοηθάει και πολύ στην εικόνα που δημιουργούν οι επαναστάτες στα μάτια των πιο συνειδητών εργαζομένων.

Εναντία στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες της εργατικής τάξης εμείς θα πρέπει να τονίζουμε ότι μόνο "τσακίζοντας το αστικό κράτος" με μια επανάσταση θα μπορέσει να απελευθερώσει τον εαυτό της και την κοινωνία.

Αν όμως το προβάλλαμε και αυτό σαν κάτι που μπορεί και πρέπει να το κάνει "τώρα" θα δημιουργούσαμε μια εξίσου ασχημή εικόνα για τους επαναστάτες στην εργατική τάξη, και πολύ δικαιολογημένα.

Εκείνο που πρέπει αντίθετα να λέμε είναι ότι η ιστορία έχει δείξει πως η εργατική τάξη πρέπει να περάσει πολλά ακόμα για να γίνει ικανή να κάνει μια επανάσταση και να χτίσει τον σοσιαλισμό, δεν φτάνει να το θέλει μόνο:

"... Η θέληση παρα οι πραγματικές συνθήκες τονίστηκε σαν ο κυριος παραγοντας στην επανάσταση. Εμείς λέμε στους εργάτες: Αν θέλετε να αλλάξετε τις συνθήκες και να κάνετε τους εαυτούς σας ικανούς να κυβερνήσετε, πρέπει να υποστήτε δεκαπέντε, είκοσι ή πενήντα χρόνια εμφυλίου πολέμου. Τώρα τους λένε: Πρέπει να παρούμε άμεσα την εξουσία αλλιώς καλύτερα να παμε για ύπνο" *

Ούτε η "αριστερή κυβέρνηση - ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ" ούτε η επανάσταση δεν είναι στην άμεση ημερησία διαταγή. Στην ημερησία διαταγή στην νοτιά Κύπρο είναι η ανάγκη να περάσει η εργατική τάξη από το σχολείο της ταξικής πάλης. Για αυτό μια σημαντική απεργία δεν είναι μόνο μια πολύ πιο πιθανή και πιστευτή προοπτική από μια "κυβέρνηση ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ οπλισμένη με ένα τολμηρό σοσιαλιστικό πρόγραμμα", αλλά είναι όπως πάντα και πιο σημαντική από οποιοδήποτε αστικές εκλογές, με ή χωρίς συνεργασία των "κομμάτων της αριστεράς".

Αλλά ακόμα και αν γίνονταν το θαύμα, και κατεβαίνουν σε αυτές τις εκλογές το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ με ένα "τολμηρό σοσιαλιστικό πρόγραμμα", ποσο σίγουρο είναι ότι θα κερδίζουν τις εκλογές; Για την "Σοσιαλιστική Εκφραση", είναι βέβαιο:

"Ενα αγωνιστικό Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα δίνει λύσεις στα αδιέξοδα του καπιταλισμού έχει την δυνατότητα να ανατρέψει τα εκλογικά δεδομένα και ποσοστά, και να δώσει μια θεαματική νίκη στην αριστερά ανοίγοντας μια νέα εποχή στην ιστορία της Κύπρου" **

"Το δίλημμα Κυπριανού-Κληρίδη στον δεύτερο γύρο γίνεται ψευτικό, διαλύεται τελειωτικά, μόνο με την συνεργασία της

* "Minutes of the Central Committee Meeting of 15/9/1950" από το "Marx, The Revolutions of 1848" "The Pelican Marx Library" σελ. 341

** "Σοσιαλιστική Εκφραση" Ιουλ.-Αυγ. 1987

αριστεράς, την υποστήριξη κοινού αριστερού υποψηφίου, την υιοθέτηση σοσιαλιστικού προγράμματος. Τέτοια πολιτική δίνει προοπτική στις μαζές, τις ενθουσιάζει, τις συνειδητοποιεί." *

Όμως ο ενθουσιασμός και η συνειδητοποίηση των μαζών δεν καθορίζονται από προγράμματα και την ενότητα των "αριστερών" κομμάτων. Η εργατική τάξη δεν γίνεται "σοσιαλιστική" στα καλά του καθούμενου επειδή κάποιοι, ακόμα και μεγάλα κομμάτα, της προτείνουν ένα πρόγραμμα. Αυτά που παίζουν τον πιο σημαντικό ρόλο για την συνειδητοποίηση, τον ενθουσιασμό και την ενότητα της εργατικής τάξης είναι η ταξική πάλη και οι εμπειρίες της από την δικιά της δράση, ιδιαίτερα οι εμπειρίες της νίκης. Για αυτό και ο Μαρξ έγραφε:

"Κάθε βήμα του πραγματικού κινήματος είναι πιο σημαντικό από μια ντουζίνα προγράμματα" **

Το καλύτερο παράδειγμα μπορούμε να το παρούμε πάλι από την Ελλάδα, για την οποία η πληροφόρηση στην νοτιά Κύπρο είναι αρκετά καλή. Στις εκλογές του 1974 το ΠΑΣΟΚ εμφανίστηκε με ένα από τα πιο "τολμηρά" σοσιαλιστικά προγράμματα, την περιφημη "διακήρυξη της 3ης του Σεπτεμβρίου" που υποσχόνταν την αποχώρηση από το ΝΑΤΟ, και την "κοινωνικοποίηση" των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο:

9. "Η Ελλάδα αποσυνδέεται από τους στρατιωτικούς, πολιτικούς και οικονομικούς συνασπισμούς..."

12. Επιδιώκεται η κοινωνική απελευθέρωση του εργαζομένου Ελληνικού λαού, που μακροπρόθεσμα ταυτίζεται με τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Αυτή η πορεία προϋποθέτει για το σήμερα ορατό μέλλον:

α. Την κοινωνικοποίηση του χρηματοδοτικού συστήματος στο σύνολο του, των βασικών μονάδων παραγωγής, καθώς και του μεγάλου εισαγωγικού και εξαγωγικού εμπορίου...

β. Τον περιφερειακά αποκεντρωμένο κοινωνικό προγραμματισμό της οικονομίας που συνδυάζεται με τον έλεγχο των παραγωγικών μονάδων από τους εργαζομένους (δηλαδή με την αυτοδιαχείριση) και από τους κοινωνικούς φορείς. Αρμοδιος κοινωνικός φορέας είναι το κράτος, η περιφέρεια, ο δήμος ή η κοινότητα, ανάλογα με το μέγεθος του τύπου και τη σημασία της παραγωγικής μονάδας." ***

Οι "μαζές" δεν "ενθουσιάστηκαν" καθόλου. Το ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του Νοεμβρίου του 74 πήρε μόλις 12%.

* "Σοσιαλιστική Εκφραση" 164 Γεν. 87

** Μαρξ, "Κριτική του Προγράμματος της Γκότα" Μαρξ-Εγκελς "Διαλεκτικά Έργα" том. 2 σελ. 5

*** "Διακήρυξη της 3ης του Σεπτεμβρίου" από το βιβλίο "από το Π.Α.Κ στο Π.Α.Σ.Ο.Κ - Ομιλίες Διαλέξεις Α. Παπανδρέου" εκδόσεις Λαδία Αθήνα 1986 σελ. 78-84

Οι "τολμηρες" (και δημαγωγικές, και υποκριτικές) διακυρνήσεις συνεχίστηκαν. Αναφερόμενος στην διακυρνήση της 3ης του Σεπτεμβρίου ο Παπανδρέου δήλωνε σε ομιλία του στη συνεδρίαση της Προσωρινής Κεντρικής Επιτροπής στις 19/1/75:

"Πρέπει να σταθούμε στη διακυρνήση της 3ης Σεπτεμβρίου... Είναι ο καταστατικός χάρτης που δεσμεύει και το συνέδριο. Μα θα μου πείτε, αναθεώρηση δεν είναι δυνατή; Μαλιστα, με επανάσταση, μόνο [;!]. Αλλά δεν υπάρχει νομιμη διαδικασία μέσα στο κίνημα, που θα επιτρέψει ανατροπή μιας οποιασδήποτε αρχής που διατυπώθηκε στην 3η Σεπτεμβρίου." *

"Η διαφορά μεταξύ σοσιαλδημοκρατίας και σοσιαλισμού είναι ποιοτική, όχι ποσοτική διαφορά. Είναι σαν το μαύρο-ασπρο, [!] είναι ποιοτική διαφορά. Γιατί, η σοσιαλδημοκρατία δεν πρέπει να κριθεί από τις διακυρνήσεις της. Αλλά πρέπει να κριθεί από την πράξη της. Ποια είναι η πράξη της; Στηριξε το μονοπωλιακό κεφάλαιο, το μονοπωλιακό καπιταλισμό... Το σοσιαλιστικό κίνημα μας σε αντιδιαστολή, στηρίζεται στην αρχή πως πρέπει να περάσουμε πέρα από τον καπιταλισμό σε σοσιαλιστικό μετασχηματισμό... δεν δεχόμαστε ο έλεγχος της οικονομίας μας και οι βασικές επιλογές να ανήκουν στον ιδιωτικό τομέα, πως είναι λειτουργίες κοινωνικές." **

Στις επόμενες εκλογές οι μαζες έδειξαν καπως μεγαλύτερο ενθουσιασμό. Το ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του '77 πήρε 25%. Αυτό όμως δεν οφειλόνταν στο πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, που υπήρχε από το '74, αλλά στο ότι στα χρόνια '74-77 έγιναν μερικές από τις μεγαλύτερες απεργίες των τελευταίων δεκαετιών, καταλήψεις εργοστασίων και συγκρούσεις με το αστικό κράτος, αναπτύχθηκε ένα κίνημα που συνειδητοποίησε αρκετά την εργατική τάξη ώστε να αρχίσει να στρέφεται και προς την "αριστερή" δημαγωγία του Παπανδρέου.

Και ερχόμαστε στον τελικό θρίαμβο του ΠΑΣΟΚ, όταν κέρδισε για πρώτη φορά στις εκλογές στις 18 Οκτωβρίου του 1981. Αντί όμως να συνδεεται αυτός ο θρίαμβος με κάποιες πιο "τολμηρες" σοσιαλιστικές διακυρνήσεις που "ενθουσίασαν" παραπάνω τις μαζες, αυτό που έγινε στην πραγματικότητα είναι ότι πριν από τις εκλογές του Οκτωβρίου του 1981 το ΠΑΣΟΚ άρχισε να υποχωρεί από τις περισσότερες διακυρνήσεις του (που "μόνο με επανάσταση θα άλλαζαν"):

"ΤΑ ΝΕΑ" 16/10/81

Από συνέντευξη του Αντρέα στο "Σπηγκέλ"

Ερ: Η κυβέρνηση σας θα καταργούσε και τις αμερικανικές βάσεις στη Ελλάδα;

Απ: ...Οχι αμέσως, γιατί κάτι τέτοιο θα οδηγούσε σε μια διαμάχη με τις ΗΠΑ που δεν την θέλουμε. Θα καθορίσουμε όμως ένα χρονοδιάγραμμα μέσα στα χρονικά περιθώρια του οποίου θα

* "από το Π.Α.Κ στο Π.Α.ΣΟ.Κ" σελ. 85

** 3/11/75 ίδιο βιβλίο σελ. 231

καταργηθούν οι βάσεις."

"ΤΑ ΝΕΑ" 13/10/81

"Ο κύριος Παπαδρέου προσέθεσε πως το χρηματιστήριο αλλά και οι κοινωνικοποιήσεις στις οποίες θα προχωρήσει η κυβέρνηση του δεν αφορούν παρα δεκά οικογενείες."

ΤΑ ΝΕΑ 11/10/81

"Ποβληματικές επιχειρήσεις: Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα προχωρήσει σε ενίσχυση τους αφού εξασφαλίσει τον κοινωνικό τους έλεγχο..."

... ο κύριος Λαζάρης διευκρίνισε '...Δεν έχουμε προθεση να δημεύσουμε την περιουσία τους, όπως μας κατηγορούν...Οι σημερινοί ιδιοκτήτες τους θα βρίσκονται στα διοικητικά συμβούλια των επιχειρήσεων, όπου όμως θα συμμετέχουν και εκπρόσωποι των εργαζομένων."

Δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι βρίσκονταν κοντά στην εξουσία που έκανε το ΠΑΣΟΚ να οπισθοχωρήσει. Εκλογές σημαίνουν ψηφούς και οι ψηφοί του τμήματος εκείνου της εργατικής τάξης και των αγροτών που είχε ριζοσπαστικοποιηθεί από την συμμετοχή του στο κίνημα δεν έφταναν για να εκλεγεί το ΠΑΣΟΚ. Επρεπε τώρα να μαζέψει και ψηφούς από τα πιο συντηρητικά τμήματα της κοινωνίας, εκείνα που δεν είχαν "ενθουσιαστεί" τόσο πολύ.

Αυτή ήταν με λίγα λόγια η πορεία του ΠΑΣΟΚ προς την εξουσία. Η "τολμηρότητα" του "σοσιαλιστικού" προγράμματος του και ο "ενθουσιασμός" των μαζών αντί να πηγαινουν παράλληλα ακολουθούσαν αντίθετες κατευθύνσεις. Εκείνο που συμβαδίζει με την στροφή προς τα αριστερότερα της εργατικής τάξης ήταν οι εμπειρίες που μαζεύε μέσα από τους αγώνες της και την σύγκρουση με το αστικό κράτος.

Αν όμως γίνονταν και το επόμενο θαύμα, αν το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ όχι μόνο καταφέρναν να συμμαχησουν οπλισμένες με ένα "τολμηρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα", αλλά ενθουσίαζαν και τις συντηρητικές και απειρες από ταξικούς αγώνες μαζες της ελληνοκυπριακής εργατικής τάξης σε βαθμό που να κερδίζουν τις εκλογές, ποια θα ήταν η αξία και η τύχη αυτού του προγράμματος;

Γιατί αραγε θα είχε καλύτερη μοίρα από την "διακυρνήση της 3ης Σεπτεμβρίου"; Το ΠΑΣΟΚ κατέληξε το φθινόπωρο του '85 στην επιβολή των μετρών λιτότητας που όπως είδαμε χαρακτηριστικά από την "Σοσιαλιστική Εκφραση" σαν εφαιμύλη της πολιτικής των Ρηγκαν και Θάτσερ και...

"Βρήκαν την καθολική και αγωνιστική αντίδραση ολοκληρώ του εργατικού κινήματος, με απεργιακές κινητοποιήσεις σε ολοκληρή την Ελλάδα." *

Παρόλα αυτά, η "Σοσιαλιστική Εκφραση" συνεχίζει να γράφει:

"Βεβαία, για τους Μαρξίστες η υποβολή κοινού αριστερού

* Σοσιαλιστική Εκφραση Νοεμβρίου '85

υποψηφίου απο μονη της δεν είναι αρκετη...

Μονο ενα σοσιαλιστικο προγραμμα που θα βαζει κατω απο τον ελεγχο της κοινωνιας τους βασικους τομεις της οικονομιας θα μπορουσε να προστατευσει τους εργαζομενους απο τις επιθεσεις των αστων" *

Το "σοσιαλιστικο προγραμμα" δεν προστατευσε τους εργατες απο τις επιθεσεις των αστων ουτε στην Ελλαδα, ουτε στην Γαλλια, ουτε στην Χιλη, ουτε, ουτε... Μονο οι ιδιοι οι εργατες και οι οργανωσεις τους μπορουν να προστατευσουν τον εαυτο τους, ειτε παιρνοντας βιαια την εξουσια και επιβαλλοντας την εργατικη δημοκρατια, την δικτατορια του προλεταριατου, και μεχρι να μπορεσουν να το κανουν αυτο, με ενα δυνατο και οργανωμενο εργατικο κινημα. Δεν βοηθαμε να χτιστει ομως αυτο το κινημα με το να ακολουθουμε και να ενισχυουμε οσο περναι απο το χερι μας τις κοινοβουλευτικες και αστικοδημοκρατικες αυταπατες της εργατικης ταξης.

* Σοσιαλιστικη Εκφραση Απριλης-Μαης '87.

"Έχετε υποχρέωση να μη κατεβαίνεται στο επίπεδο των μαζών, στο επίπεδο των καθυστερημένων στρωμάτων της τάξης. Αυτό είναι αναμφισβήτητο. Έχετε υποχρέωση να τους λέτε την πικρή αλήθεια. Έχετε την υποχρέωση τις αστικοδημοκρατικές και τις κοινοβουλευτικές τους προλήψεις να τις λέτε προλήψεις. Ταυτόχρονα όμως έχετε και την υποχρέωση να παρακολουθείτε νηφάλια και να εκτιμάται αντικειμενικά την πραγματική κατάσταση της συνειδητότητας και της ωριμότητας ισα-ισα ολης της τάξης" Λένιν

Εκδοση
Εργατική Δημοκρατία
τιμή 50 σεντ